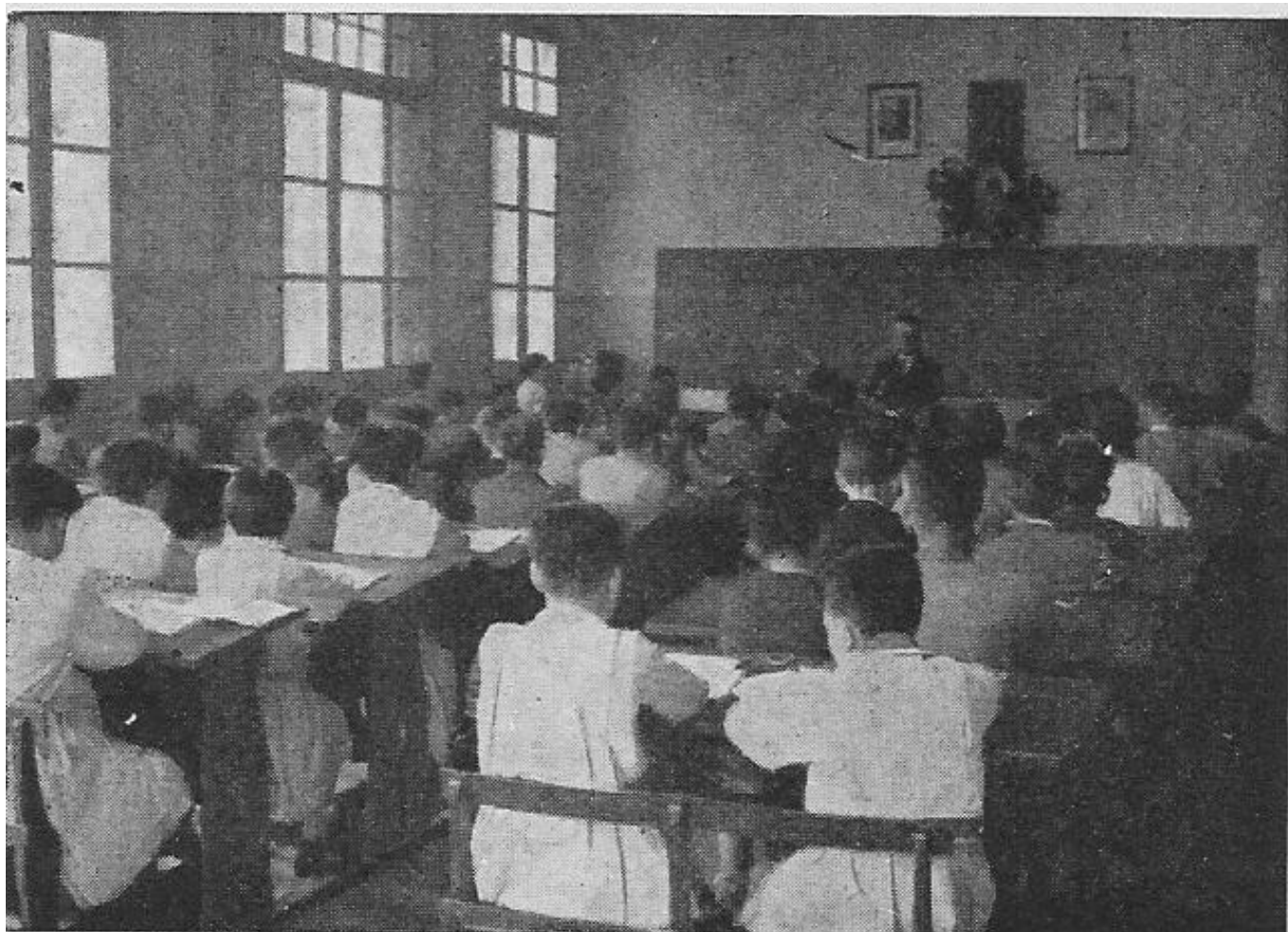


Pàgines viscudes

La veu de l'experiència, la veu dels més grans

Recull any 2016



Imatge de l'arxiu personal de Joan Serrat Montfort, publicada a l'entrada: El meu amic Villar

Contingut

| | |
|---|----|
| Records | 3 |
| Els Tres Reis, eren dos | 4 |
| Campionat de tennis | 6 |
| De quan vaig conèixer les barraques de Montjuïc | 7 |
| Fem tres anys! | 10 |
| Cunitas blancas | 11 |
| Un record trist | 13 |
| Podem comunicar optimisme? | 14 |
| Anar a arplegar un nen. | 17 |
| L'ase que no volia sirgar | 19 |
| Solidaritat | 21 |
| Quan era petit... | 23 |
| Els violins | 24 |
| L'home del sac | 25 |
| El meu paisatge | 27 |
| El 12 del meu carrer | 29 |
| Els nous curanderos | 30 |
| El jubilat que xiuxiuejava als rucs a cau d'orella | 33 |
| El musclaire | 34 |
| De quan la llum va arribar al poble | 36 |
| Un tros de fusta | 38 |
| Infantesa | 39 |
| Quan els llibres es planten | 41 |
| Cigrons corcats, com molta gent | 43 |
| Festes de la Mercè | 45 |
| Els garrofers del meu barri | 47 |
| Cases mig ensorrades | 49 |
| Les pors d'un nen | 50 |
| Libres "sota taulell" | 53 |
| El meu amic Villar | 54 |
| El meu estel... | 56 |
| Ella, era una noia. | 57 |

Records

Mercè Cardona

09-01-2016

La meva llar era una casa d'aquestes antigues, una entrada, el menjador, la cuina, i un pati amb una gran parra i un pou. A la part de dalt hi teníem una fantàstica galeria, on jo m'hi passava hores i més hores prenent el sol. Amb el meu germà ens estiràvem sobre el llit mirant el sostre, farcit d'ombres i jugàvem a veure coses. Ell sempre imaginava un lleó, un elefant, un núvol o un gat. Jo, per més que mirés, sempre hi veia ocells volant buscant la llibertat. I encara ara, els segueixo veient. Però mai he pogut volar si no és amb la imaginació.

Imatges del passat remot em glopegen dintre meu.

La meva llar era una casa d'aquestes antigues, una entrada, el menjador, la cuina, i un pati amb una gran parra on cada any recollíem raïm, era mol bo, i hi havia un pou d'on trèiem l'aigua i a més a més hi guardàvem el menjar dintre duna galleda, doncs en aquells temps no teníem nevera.

A la part de dalt hi teníem les habitacions i una fantàstica galeria, on jo m'hi passava hores i més hores, somniant truites i prenent el sol que sempre m'ha fascinat la seva carícia sobre el meu cos...

Amb el meu germà moltes vagades ens estiràvem sobre el llit mirant el sostre, que estava farcit de ratlles d'ombres, i jugaven a veure coses, ell sempre s'imaginava figures que segons ell, semblaven un lleó, un elefant, un núvol o un gat. Jo, per més que mirés, sempre veia ocells volant buscant la llibertat.

I encara ara, després de moltes primaveres sobre el meu ésser, els segueixo veient. Més mai he pogut volar si no és amb la imaginació.

Però un dia no molt llunyà ho aconseguiré. Volaré lliurement, seré lliure i no hauré de saltar cap barrera, com he hagut de fer en aquest planeta que m'ha tocat viure...

I em pregunto, per què jo?

No tinc resposta!

Aquest article s'ha vist 29 vegades.

Mercè Cardona

<http://www.paginesviscudes.com/records-ombres-ocells>

Els Tres Reis, eren dos

Jaume Pubill Gamisans

09-01-2016

No recordo bé en quin moment vaig descobrir aquest fet i es va trencar aquell encantament de la infantesa. A Castellnou, les cartes les dipositàvem a les bústies de 'Correos' i els 'Reixos' arribaven en tren. Amb una carreta disfressada i estirada per un tractor entraven al poble. A vegades deixaven els regals al balcó de les cases... Les festes de Nadal foren plenes d'il·lusions. Fer el pessebre, donar de menjar al tió i finalment i fer la carta als Reis amb bona lletra i amb la secreta esperança que es creguessin que m'havia portat bé i em mereixia tot allò que els demanava. No faltava mai la promesa que l'any vinent encara em portaria millor. Ara, ens hem ens hem anat tornant republicans

Els tres Reis d'Orient eren dos. No recordo bé en quin moment vaig descobrir aquest fet. Em sembla que va ser a l'escola quan els nens més grans –segurament per sentir-se més importants- ho anaven xerrant en secret als més petits. Els fet és que en algun moment es va trencar aquell encantament que durant els anys de la nostra infantesa sentíem els nens pels Reis d'Orient. De mica en mica es va anar esfumant aquella il·lusió infantil, tot i que ens guardàvem prou bé de fer veure que ja sabíem la crua realitat. Pensàvem que d'aquesta manera els Reis anirien arribant, cosa que no teníem tant segur que passés si els pares hagessin arribat a saber que nosaltres ja havíem descobert el misteri.

Durant anys, les dates anteriors a les festes de Nadal foren plenes d'unes quantes il·lusions: primer per fer el pessebre, després per donar de menjar i beure al tió i finalment per fer la carta als Reis amb la secreta esperança de que es creguessin tota la història que els escrivia amb la millor bona lletra possible (allà els explicava que m'havia portat bé i que, per tant, em mereixia tot allò que els demanava. I no faltava mai la promesa que l'any vinent encara em portaria millor...). En aquells temps de la meva infantesa només hi havia aquestes tres o quatre il·lusions molt ben filtrades pels pares, que anaven prou justos de butxaca com per fer-nos veure que els Reis havien de portar joguines a molts i molts nens i que, per tant, no havíem d'abusar de la seva generositat fent una llista molt llarga. A casa meva no hi havia arbre de Nadal, ni Pare Noel, ni grans regals. Tot era molt senzill, molt casolà, molt segons les tradicions catalanes i els regals acostumaven a ser coses útils. Els meus "Reixos" –com diem aquí al Pla d'Urgell- em deixaven més aviat carteres d'anar a l'escola, pissarres, estoigs de llapis de colors *Alpino* o alguna peça de roba... Predominava la utilitat a la diversió, tot i que de tant en tant no puc negar que també queien algunes joguines.

A Castellnou –el meu poble- els Reis arribaven en tren. Vull dir que l'estació del tren, a les afores del poble, era



el lloc ideal per a preparar la gran festa dels nens. Des d'allà,

en una carreta una mica disfressada i estirada per un tractor qualsevol, entraven al poble. A vegades deixaven els regals al balcó de les cases i altres vegades anaven fins a l'església. Allà, una vegada rebuts amb un parlament, anaven cridant els noms de tots els nens que tenien algun paquet i que esperaven amb frisança que els anomenessin. En aquells llunyans temps els grans magatzems per departaments els desconeixíem i les joguines que demanàvem eren molt senzilles. La gran varietat només es donava a Barcelona i nosaltres, pobres nens de poble, encara no ho havíem descobert. El posterior Pare Noel, tan obès, tan rotund i de barba tan blanca -com veiem avui a tot arreu, -encara no havia arribat i desconeixíem totalment les grans novetats que portava dins el sac. Els seu paper, en aquell temps, el feien els patges dels Reis amb molta més discreció, però amb la mateixa efectivitat.

La cartera de desitjos dels nens de llavors devia ser la mateixa que la dels ara i les cartes les dipositàvem a les bústies de *Correos*; amb la diferència que llavors la situació no era tant boiant com la d'ara i ens conformàvem –quin remei!- amb poca cosa perquè no havíem tastat encara el gust de l'abundància. Però tampoc no ens feia cap falta per a ser feliços, la veritat sigui dita... Per als nens i nenes de llavors, el que comptava era la nit del 5 de gener on tot era màgia, ansietat i també somni, literal i metafòric. Era una nit en què costava dormir. Qualsevol soroll et feia parar l'orella i et feia pensar que els Reis ja eren allà i deixaven els regals vora les sabates que havíem deixat ben enllustrades i ben arreglades al balcó al costat del menjar i el beure pels camells. Quantes nits mal dormides portem a l'esquena els que ara tenim ja més anys dels que voldríem! I quantes matinades il·lusionades del dia de Reis encara recordem, baixant d'una revolada del llit i corrent cap al balcó! Aquells misteriosos i generosos Mags que, quan anàvem a “doctrina” ens havien ensenyat que arribaven a la cova de Betlem amb les seves ofrenes d'or, encens i mirra, ara ens deixaven també regals a nosaltres...

De mica en mica, i gairebé sense que ens n'adonéssim, la màgia monàrquica es va anar esfumant i devaluant i vam anar creient cada cop més amb els pares, amb el seu esforç, amb les seves subtils maneres de fer-nos feliços que, al cap i a la fi, és del que es tractava. I ens vam anar conformant amb la nova situació i ho vam anar comprenent -si no de grat, per força- i vam procurar continuar sent feliços.

Alguns ens hem anat tornant republicans del tot (acèrrims republicans, fins i tot) però seguim creient incomprensiblement amb aquests mateixos Reis d'Orient i fins i tot seguim esperant el nostre preuat regal: que ben aviat ens puguin portar la tan desitjada REPÚBLICA CATALANA. Que així sigui!

Aquest article s'ha vist 36 vegades.

Jaume Pubill Gamisans

<http://www.paginesviscudes.com/els-reis-d-orient>

Campionat de tennis

Maria Àngels Manén i Folch

16-01-2016

Em fa il·lusió recordar la bona relació que teníem la colla de nois i noies de la colònia que passàvem aquells llargs estius de vacances a Palau Solità i Plegamans. Especialment recordo un campionat de tennis que es va organitzar amb parelles; i que vestits de reglament, de color blanc, pantalons curts els nois i faldilleta prisada damunt dels genolls les noies, jugàvem i ens ho passàvem molt bé. Vaig guardar molt de temps la copa que vam guanyar. Me'n sentia molt cofoia.



Una pàgina viscuda de la meva primera joventut que em fa il·lusió de recordar és la de la bona relació que teníem la colla de nois i noies de la colònia que passàvem aquells llargs estius de tres mesos de vacances a Palau Solità i Plegamans i de les activitats que portàvem a terme.

Especialment recordo un campionat de tennis que es va organitzar amb parelles; i que vestits de reglament, de color blanc, pantalons curts els nois i faldilleta prisada damunt dels genolls les noies, jugàvem i ens ho passàvem molt bé.

A la vitrina de casa meva vaig guardar molt de temps una copa (de plata no ho crec!) que la meva parella i jo vam guanyar. Me'n sentia molt cofoia. I encara recordo la il·lusió de fer algun revés amb la raqueta quan em sortia amb prou força i com els meus contrincants no podien tornar la pilota perquè estaven descol·locats. Ho feia amb una mica de malícia i em semblava que vencia un gran enemic. Ara dirien que em pujava l'autoestima.

Aquest article s'ha vist 28 vegades.

Maria Àngels Manén i Folch

<http://www.paginesviscudes.com/campionat-de-tennis>

De quan vaig conèixer les barraques de Montjuïc

Joan Serrat Montfort

04-02-2016

A Barcelona, al barri de la Mare de Déu de Port, darrera Montjuïc “donde la ciudad cambia su nombre” com deia Paco Candel, hi anàvem els diumenges tres o quatre companys del batxillerat dels Escolapis i hi fèiem catecisme. Un paternalisme que ara em sembla vergonyós però que, amb quinze anys, em va fer descobrir el sòrdid món de les barraques que envoltava Barcelona. Amb la censura franquista ni diaris ni ràdios en parlaven i molts barcelonins desconeixien la realitat de cent mil persones vivint en condicions infrahumanes. Recordo l'impacte que em va fer. Allà vaig tenir l'ocasió de conèixer personalment en Paco Candel. Per a mi va ser un model.



Tinc la mania de guardar-ho tot i avui, remenant papers antics, he trobat una revista del col·legi de Barcelona on vaig estudiar: els escolapis de Sant Antoni. La revista era del 1950 i mirant-la m'ha sorprès un article que havia escrit jo quan tenia 16 anys: “**El Catecismo de Nuestra Señora del Port**”.

Quin munt de records! Hi havia anat tantes vegades a aquell barri de la Mare de Déu de Port, darrera la muntanya de Montjuïc, on acaba el cementiri i el barri de Can Tunis, “[donde la ciudad cambia su nombre](#)” com deia, en el títol d'un dels seus llibres, l'escriptor [Paco Candel](#), que era veí del barri.

Ara deu estar tot canviat però recordo bé com era abans. L'església i unes quantes cases baixes amb alguna botiga eren el testimoni que restava del poblet català que hi havia abans d'arribar la gran immigració dels anys 40 i 50. I allà a prop, en mig del camp, el nucli de “Las Casas Baratas”, una humil urbanització de casetes baixes enganxades i carrers sense asfaltar plens de fang. Una urbanització que més d'una vegada s'havia inundat entrant aigua a les cases. Però on les persones que hi vivien es podien considerar privilegiades, perquè a l'altre costat, enfilant-se per la muntanya de Montjuïc, començava l'horrorós món de les barraques, el laberint càotic de petits habitacles, la majoria d'una sola habitació, sense aigua, llum ni desguàs, amb sostres d'uralita o de “cartón-cuero” (encara no hi havia plàstics) i residus i escombraries per tot arreu.

Els meus records d'aquell barri són de quan, en els últims anys del batxillerat, hi anàvem tres o quatre companys de classe tots els matins dels diumenges. Quan ara ho penso me n'adono que l'acció social que preteníem fer

(aleshores se'n deia beneficència) era d'un paternalisme vergonyós. Però nosaltres no n'èrem conscients.

En uns locals parroquials ateníem els nens del barri que ja ens esperaven. Dividits en grups, per edat, els fèiem classe de catecisme. Així podien guanyar "punts d'assistència" que els donaven dret a rebre regals. Després els portàvem a missa.



Els regals eren per les festes principals. Per Nadal un lot de menjar: torrons, pasta, llegums, arròs... que havíem recollit fent una campanya al nostre col·legi. Per Reis joguines i robes, la majoria usades, recollides en la mateixa campanya de Nadal. Per Tots Sant els hi portàvem castanyes i panellets i per Pasqua una petita mona amb un ou per cada nen. També, després d'una campanya per recollir almoines, aconseguíem comprar jaquetes pels nens que havien de fer la 1ª comunió. A final de curs hi havia algun regal, per exemple llibres, per als nens que havien vingut més vegades i s'havien portat millor. Però de vegades havíem de solucionar alguna urgència. Recordo que en un dia fred i plujós d'hivern es va presentar un nen nou que anava descalç. No tenia "punts" però amb diners nostres li vam comprar unes espadenyes.

Però quan ets adolescent comences a pensar pel teu compte i jo me n'adonava que en aquell ambient de pobresa extrema el que fèiem nosaltres no solucionava res, no servia de res. Però el "padre" del col·legi responsable de l'activitat em va dir que potser tenia raó però que el més important era la formació que adquiríem nosaltres, els catequistes. Això aleshores no em va agradar gens, però ara que hi penso potser era veritat. Als quinze anys vaig descobrir el món de les barraques, el sòrdid cinturó que envoltava Barcelona. Amb la censura franquista ni els diaris ni la ràdio en parlaven i la immensa majoria de barcelonins



desconeixien aquell immensa i vergonyosa realitat de més de 100.000 persones vivint en condicions infrahumanes. Recordo l'impacte que em va fer entrar en una barraca un dia que vam acompanyar un nen que s'havia fet mal: un antre petit tapat amb uralita, un foc a terra que feia fum, un llit i pots i olles per terra. Allà hi vivien 5 o 6 persones.

I a la parròquia de Port vaig tenir també l'ocasió de conèixer personalment en [Paco Candel](#), el que arribaria a ser més endavant escriptor i periodista famós, conferenciant sol·licitat, home mediàtic i, fins i tot, senador quan va venir la democràcia. Però la seva situació aleshores era penosa. Vivia amb la seva dona i una nena petita en un

humil habitacle de la parròquia, on el seu pare, un home vell jubilat, feia de sagristà. Estava malalt, tuberculós, i no podia treballar i en aquell temps encara no hi havia subsidi d'atur. El recordo com un xicot molt prim, gairebé demacrat, que malgrat no tenir estudis llegia i escrivia molt i notaves parlant que era molt intel·ligent. Estava queixós i deprimat perquè tenia novel·les escrites que havia enviat al premi Nadal i a algunes editorials sense cap èxit. Però era perseverant i estava convençut de que eren bones.

I la veritat és que ho van ser molt de bones les novel·les de Candel per l'impacte que van produir en la societat catalana. Amb **“Donde la ciudad cambia de nombre”** va denunciar la realitat de les barraques i amb **“Els altres catalans”** la realitat de l'actual poble català.

Quan li va arribar l'èxit no va perdre mai el seu posat humil i amb més de 50 llibres publicats i milers d'articles i conferències es va posar sempre al costat i en defensa dels barris marginats i de la gent trepitjada. Per a mi va ser un model.

Aquest article s'ha vist 394 vegades.

Joan Serrat Montfort

<http://www.paginesviscudes.com/barraques-de-montjuic-paco-candel>

Fem tres anys!

Redacció Pàgines Viscudes

21-02-2016

Tres anys de blog! La constància del nostre petit grup de redactors ens manté vius a la xarxa. Moltes gràcies als redactors i lectors que doneu vida a aquestes pàgines. Estem contents d'escampar experiència i compartir memòria i records. Avui ens fa il·lusió explicar-vos que aquest any, el nostre blog ha servit d'enllaç entre gent que feia molt temps que no es veien. Ens han escrit dues persones diferents per demanar-nos el contacte de dos dels nostres redactors a qui han retrobat llegint-los pel blog. El 2015 ha estat un bon any, continuem!

Tres anys de blog. Com passa el temps! Aquest lloc web va néixer quasi sense voler. La constància del nostre petit grup de [redactors](#) ens manté vius i estem contents d'escampar experiència i compartir memòria i records.

Els aniversaris, són motiu d'agraïments i per tant, [un any més](#) moltes gràcies als redactors i lectors que doneu vida a aquestes pàgines. Enguany una agraiement especial a la [Roser](#), que ens ha deixat. D'ella ens queden tres textos dels més llegits, però sobretot, li volem agrair que creiés en el nostre projecte i la bona difusió que va fer d'aquestes pàgines entre els seus amics.

Hem fet un **recull dels articles publicats el 2015** en format PDF per aquells que vulgueu rescatar-los de la fredor de les pantalles i convertir-los en paper. Ho trobareu a la pàgina de l'[arxiu, la nostra biblioteca virtual](#) conjuntament amb els reculls dels anys anteriors.

També ens fa molta il·lusió explicar que el Pàgines Viscudes ha servit d'enllaç entre gent que feia molts anys que no es veien. Dues persones de llocs diferents, ens han escrit demanat el contacte de dos dels nostres redactors a qui han retrobat llegint els seus escrits al nostre blog. Visca! Visca la gent que escriu i llegeix!

Sabem que les vivències personals són les que millor expliquen la història i per això convidem a tota la gent gran que li agradi escriure i llegir a [participar](#) d'aquesta aventura pausada. Són tres anys. **Continuem!**

Aquest article s'ha vist 86 vegades.

Redacció Pàgines Viscudes

<http://www.paginesviscudes.com/tres-anys>

Cunitas blancas

Mercè Cardona

06-03-2016

Vaig ingressar a Cunitas Blancas. Em tenien que operar de les cames per aconseguir caminar. Tenia tretze anys. El metge es deia Roviralta i era un doctor molt bo. Per mi van ser uns anys bastant amargats. La monja li deia a la mare que jo era una ploramiques... sempre he tingut al·lèrgia a les monges. Allà hi vaig conèixer una altre joveneta, la Maria. Els nostres llits estaven de costat. Ens varem fer amigues íntimes, Les nostres mares també i érem com una família. Ara ens hem retrobat. Tan ella com jo, ja som àvies, ella besàvia. No ens hem vist. Ens truquem de tant en tant i recordem els nostres temps. Tinc la il·lusió d'anar a passar uns dies amb ella.



La meva mare, treballava a les filatures de Fabra i Cuats de Sant Andreu. Allà quan algun fill estava malalt, tenien el privilegi d'ingressar-lo a una clínica i tot era gratuït. Li deien Cunitas Blancas * .

A mi em tenien que operar de les cames, per aconseguir caminar i així ho van fer. Jo tenia tretze anys. El metge es deia Roviralta i era un doctor molt trempat, *carinyós*, intel·ligent i molt bo.

Allà hi vaig conèixer una altre joveneta, la Maria. Els nostres llits estaven de costat així que podíem parlar sense cridar massa. Ens varem fer amigues íntimes, ella és una mica mes xerrameca que jo, i ens ho passàvem molt bé. Les nostres mares també van intimar i érem com una família.

Així van passar els anys i amb ells, es van acabar les operacions. Per mi van ser uns anys bastant amargats, eren temps d'il·lusions i somnis, com tot adolescent.

La meva última operació va ser a la cadera, van dir que així caminaria millor. Va durar tantes hores que em van haver de fer transfusió de sang. Jo no sabia el que tenia però no em trobava bé. Estava neguitosa i només tenia ganes de plorar. La monja li deia a la mare, —és una ploramiques no té cap motiu, tot està bé— . Van passar uns dies i la meva mare em va aixecar els llençols i va notar una fortor estranya, va anar a buscar el metge que em va mirar i va dir: —Déu, tot això està infectat!. Va cridar a la monja i li va dir de tot, menys guapa. —Porti-la ràpidament a la sala d'operacions i sobre tot no li mogui la cama. Al entrar al ascensor, la monja em va posar la cama recta i el metge va tornar a cridar-li, ja que al fer-ho, to el que el doctor havia fet, es va trencar. A cada moviment que feia jo, em sortien uns filferros molt prims que la mare me'ls anava tallant. Vaig passar-ho molt malament i tot plegat no va servir per res. Degut a aquest fet i d'altres, sempre he tingut al·lèrgia a les monges, talment sembla que no tinguin sensibilitat... és clar, però, que ?hi ha de tot?

Després de les Cunitas Blancas, la nostra amistat, amb la Maria, es va enfortir. Elles vivien a Viladecans i encara ara, la Maria està allà. Tot sovint venien elles o hi anàvem nosaltres. Encara recordo que la seva mare sempre feia conill amb cargols. Al meu germà, que també venia, li agradaven molt!. Fèiem passejades i anàvem a una

urbanització que es diu Alba Rosa, un lloc molt bonic. Érem com dues germanes. Per les festes del meu barri sempre venia i passàvem uns dies juntes i felices, ella sempre ballava, jo no podia però estava contenta de veure-la tan feliç.

Passaren els anys i ella, la Maria, es va casar amb un home mol bo. Jo l'admirava doncs s'estimaven de debò. Ell era fuster i a la entrada de casa hi tenia el taller. Varen tenir tres fills. Jo també em vaig casar i vaig tenir dos fills, un nen i una nena, Isaac i Eulàlia. No recordo com va ser que jo la trucava i ella mai contestava. Va passar el temps i varem perdre el contacte...

Més, ves per on, ara ens hem retrobat. Tan ella com jo, ja som àvies, ella besàvia. No ens hem vist. Com és de llei estem una mica *arrugadetes* però amb el cor jove. Ens truquem de tant en tant i recordem els nostres temps. Jo tinc la il·lusió, aquesta primavera, d'anar a passar uns dies amb ella. Seria meravellós!.

El [retrobament](#) va ser gracies el seu fill que va llegir el meu nom per Internet. Coses de la vida!

***Nota de la redacció.** Durant la dècada dels quaranta, el Doctor Emili Roviralta, responsable de la cirurgia infantil i l'ortopèdia a l'Hospital Plató de Barcelona, va crear la fundació del "Patronato de Camitas Blancas" (també conegut com "Cunitas blancas", per a l'atenció benèfica de menors. [Més informació](#) i [història](#)

Imatge: Distintiu de les infermeres de Camitas Blancas (*font:* web de [l'Hospital Plató](#))

Aquest article s'ha vist 76 vegades.

Mercè Cardona

<http://www.paginesviscudes.com/cunitas-blancas>

Un record trist

Maria Àngels Manén i Folch

06-03-2016

En les nostres pàgines de la vida consten records alegres però també de tristos. Avui n'explicaré un de molt trist per a mi, el meu primer trobament amb la mort, quan jo tenia nou anys. La mare ens va dir, que el nostre cosí d'onze, amb qui ens aveníem i jugàvem molt havia agafat el tifus. Un dia ens digué que volia acompanyar-nos a veure'l al seu llit de malalt. i al cap de poc vam saber que s'havia mort. Recordo la pena que vaig tenir, com també la pena que em feia la seva mare vestida tota de negra i el seu pare, que era metge, i que tothom comentava que estava doblament trist, com a metge per no haver-li sabut salvar la vida, i com a pare. Avui dia ningú es mor d'aquesta malaltia. Llavors sí, fa uns setanta anys.

En les nostres pàgines de la vida consten records alegres però també de tristos. Avui n'explicaré un de molt trist per a mi. En síntesi, és el del meu primer trobament amb la mort, i amb la mort d'algú molt proper: la del meu cosí Piol, d'onze anys, quan jo en tenia nou.

Jugàvem sempre tots quatre: la meva germana i jo mateixa amb els dos cosins de la nostra edat. Ens avenien molt i ens ho passàvem molt bé a casa nostra o a casa d'ells.

Però en Piol, el gran dels dos cosins es va posar malalt i ja no venia amb el seu germà a jugar amb nosaltres.

Jo el recordo sempre ben clenxinat amb fixador i l'admirava perquè sabia que era molt bon estudiant i intel·ligent: tothom ho deia.

La mare ens va dir que havia agafat el tifus. I vam saber que empitjorava i que no se'n sortiria. I un dia ens digué que volia acompanyar-nos a veure'l al seu llit de malalt. I el que recordo és la impressió que vaig tenir en veure com tenia el ventre d'inflat, com els llençols feien una muntanyeta considerable sobre el seu cos malalt.

Al cap de poc vam saber que s'havia mort. I recordo la pena que vaig tenir, com també la pena que em feia la seva mare, la meva tia, vestida tota de negra i el seu pare, que era metge, i que tothom comentava que estava doblament trist, com a metge per no haver-li sabut salvar la vida, i com a pare.

Avui dia ningú es mor d'aquesta malaltia. Llavors sí, fa uns setanta anys. Val la pena que la ciència mèdica progressi per a salvar més vides.

Aquest article s'ha vist 36 vegades.

Maria Àngels Manén i Folch

<http://www.paginesviscudes.com/record-trist-mort-tifus>

Podem comunicar optimisme?

Joan Serrat Montfort

28-03-2016

Quan et fas gran, tens el perill de tornar-te una persona escèptica, malhumorada i pessimista. Crec que al envellir, hem de ser prou valents per no caure en aquest pou de pessimisme. Som uns afortunats. Arribar a vell és una sort i tenim la responsabilitat de transmetre optimisme i esperança al nostre entorn. Els anys que hem viscut i les experiències sofertes, ens permeten donar fe que el món i la societat milloren encara que no ho sembli. Vist amb perspectiva, el progrés humà és real i la gent gran en som testimonis. Hem de pensar que a poc a poc, el progrés arribarà a tothom i la gran família humana treballarà unida per acabar amb les guerres, abusos i discriminacions i per combatre el dolor humà en totes les seves formes. Hem de creure que això és possible i col·laborar -hi personalment i socialment.



Fer-se gran, envellir, per a moltes persones pot ser traumàtic.

Canvia l'ambient a que t'havies acostumat, trontollen costums i maneres de fer que semblaven immutables fallen i són substituïdes ideologies que havies cregut, perds amics i familiars que estimaves... I si a tot això li sumes la fragilitat de la teva salut i la minva de facultats físiques, tens el perill de tornar-te una persona escèptica, malhumorada i pessimista.

És trist caure en aquesta situació, es passa malament i a més contamines l'entorn amb les teves paraules pessimistes: “tot va malament”, “la societat cada cop està pitjor”, “solament hi ha corrupció”, “la política és un engany”, “ja no crec en res ni en ningú”... I a sobre, com si volguessin donar-te la raó, TV, ràdio i diaris et bombardegen constantment amb notícies de corrupcions, guerres, violències, migracions i desgràcies de tota mena. Gairebé mai t'expliquen coses bones, optimistes. Sovint surt en portada una agressió domèstica però mai els milers de persones que aquell mateix dia estimaven i tenien cura de la seva parella malalta o disminuïda.

El testimoni de les persones grans

Crec que quan ens fem grans hem de ser prou valents per no caure en aquest pou de pessimisme. Hem de ser capaços de comprendre les novetats i admirar els avantatges que ens proporciona el món actual. De fet som uns afortunats, arribar a vell és una sort, moltes persones s'han quedat pel camí.

I crec també que tenim una gran responsabilitat: transmetre optimisme i esperança al nostre entorn. Els anys que hem viscut, les moltes coses que hem vist, les experiències sofertes, ens donen una perspectiva històrica més gran que la de la gent jove, una perspectiva que ens permet ser testimonis de que el món i la societat milloren encara que no ho sembli. La millora no és lineal, hi ha crisis i es donen passes enrera, però vist amb suficient perspectiva el

progrés humà és real i la gent gran en som testimonis.

Per exemple, són horroroses la guerra i les violències de Síria però la gent gran podem recordar coses molt pitjors que van passar anys enrera al món i al nostre país: la Guerra Civil, els assassinats, els bombardeigs, la represàlia franquista, la 2^a Guerra Mundial amb 40 milions de morts, la persecució racista dels jueus, l'horror dels camps d'extermini nazis, la destrucció massiva de ciutats, les bombes atòmiques volatitzant en un segon 70.000 persones, les cruels guerres de Corea i Vietnam, el napalm...

Recordant tot això, podem dir que el món ha empitjorat? ¿No és motiu d'optimisme veure a la Unió Europea francesos i alemanys convivint en pau després de 150 anys de guerres? ¿No és positiu que s'hagi acabat la "guerra freda" i la constant amenaça d'una guerra nuclear? Les lamentables corrues d'emigrants sirians intentant arribar a Alemanya m'han recordat el dramàtic exili català de l'any 1939, les 400.000 persones creuant a peu la frontera de França, concentrades després a la platja en horrorosos camps de refugiats. I també, en la 2^a Guerra Mundial, els milions d'alemanys fugint de l'avanç de l'exèrcit soviètic o obligats a abandonar els seus pobles quan van canviar les fronteres del seu país.

Hem de treballar per eradicar la misèria actual però la gent gran recordem la misèria molt més extensa dels anys 40 i 50, amb els trens carregats d'immigrants espanyols que venien a sobreviure a Catalunya, l'horrorós món de les barraques, el sòrdid cinturó que envoltava Barcelona on més de 100.000 persones vivien en condicions infrahumanes. I quan parlem de la pobresa energètica me'n recordo dels penellons i el fred que es passava en aquells pisos de Barcelona sense cap aparell calefactor. I també que en aquell temps no hi havia departaments de Benestar Social ni cap mena d'ajuda oficial.

Al món hi ha encara molta misèria, sobre tot a l'Àfrica, però es positiu saber que, segons dades de l'ONU, en els últims 25 anys s'ha reduït a la meitat les persones que passen fam..

En la discriminació de la dona queda molt per fer però ara les dones ja són majoria a la universitat i recordo que fa 50 anys vaig haver de firmar una autorització perquè la meva dona pogués tenir una llibreta d'estalvis al seu nom.

Si parlem de salut fa 75 anys l'esperança de vida no arribava als 50 anys i actualment sobrepassa els 80, les vacunes han eradicat la verola i la terrible poliomielitis que deixava tantes criatures -entre elles una cosina meva- en una cadira de rodes per tota la vida, i els antibiòtics permeten combatre les malalties infeccioses, com el tifus, abans endèmic en moltes poblacions, i la terrible tuberculosi que tantes persones joves havia matat.

Quan parlem de les lamentables retallades en els hospitals recordo que en els anys 40 encara no hi havia cap mena de seguretat social i la gent s'havia de pagar les mútues privades o gremials i la despesa farmacèutica.

Quan malparlem dels polítics penso que al nostre país ni els més extremistes de dretes o d'esquerres parlen de matar ningú i que els milers d'assassinats que es van fer durant la Guerra Civil ara són inimaginables. I també que la corrupció descontrolada durant els anys de l'estraperlo superava en molt l'actual.

No poso més exemples per no allargar-me massa, però estic segur que les persones de la meva edat en recorden moltes de coses i situacions que han millorat.

Comuniquem doncs optimisme

El progrés humà és una realitat que no s'aturarà. Encara hi ha lamentables desfasaments, països que han quedat retardats, violències fanàtiques com les que nosaltres vam patir el 1936, injustes diferències econòmiques, però hem de pensar que a poc a poc el progrés arribarà a tothom, que la gran família humana treballarà unida per acabar les guerres, abusos i discriminacions i per combatre el dolor humà en totes les seves formes. Hem de creure que

això és possible i col·laborar personalment i socialment per fer-ho arribar.

I si som catalans no perdem la il·lusió d'aconseguir que el nostre país pugui participar en aquest progrés al costat dels altres països europeus.

Aquest article s'ha vist 97 vegades.

el darrer mes **Joan Serrat Montfort**

<http://www.paginesviscudes.com/testimoni-optimista-de-la-gent-gran>

Anar a arreplegar un nen.

Miquel Bou i Grèbol

05-04-2016

A Can Mateu de Vilobí, la meva àvia Elvira portava la casa pairal i era el que ara és una llevadora. Quan anava a assistir a un part, deien que havia anat a arreplegar un nen! Venien a buscar-la de tots els masos del voltant, de Vilobí i Brunyola. Normalment hi havia d'anar a peu i alguna vegada, si hi havia sort, la venien a buscar amb una tartana. No se n'hi havia mort mai cap. A més a més, l'àvia tenia cura de la salut de tota la família. Recordo a casa una calaixera ben plena de potingues i bàlsams i un tros de terra dedicat exclusivament a les plantes medicinals.



Sabeu a què se'n deia "anar a arreplegar un nen"?

La meva àvia, Elvira Bosch de Can Boulous de l'Esparra, es va casar amb el meu avi i va venir a viure a la casa pairal, a Can Mateu de Vilobí.

A part de portar la casa, la meva àvia era el que ara és una llevadora. Quan anava a assistir a un part, deien que havia anat a **arreplegar un nen!**

Es veu que era molt bona. Venien a buscar-la de tots els masos del voltant, de Vilobí i també de Brunyola i potser algun de més lluny i tot. Normalment hi havia d'anar a peu i alguna vegada, si hi havia sort, la venien a buscar amb una tartana.

Recordo que l'hereu de casa explicava que no se n'hi havia mort mai cap, tota una gesta en aquells temps!

A més, l'àvia era qui es cuidava de la salut de tota la família. Recordo a casa una calaixera ben plena de potingues i bàlsams i un tros de terra dedicat exclusivament a les plantes medicinals.

Va ser una sort tenir una àvia com ella! Avui, tinc un fill farmacèutic, no sé si això ho pot haver heretat d'alguna manera de la seva besàvia... qui sap!

Fotografia de Jane Allan a <http://janeallanphotography.com/>

Aquest article s'ha vist 50 vegades.

Miquel Bou i Grèbol

<http://www.paginesviscudes.com/arreplegar-un-nen>

L'ase que no volia sirgar

Júlia Martínez
16-04-2016

El tren em va deixar a l'estació i dos cunyats em van venir a cercar. Per evitar que em cansés caminant van portar un burro. Sobre aquell llom sedós s'hi anava molt bé i jo em sentia com la mare de Déu del pessebre. Era negra nit, el burro i jo, i un cunyat tirant de les orelles del ruc i l'altre agafant-li la cua com a guia. Tot anà molt be, fins que varem haver de passar un petit riu. Es va generar un gran aldarull. Varem acabar tots a l'aigua...



Una meva germana se'n va anar a viure a la Segarra. Passant el temps vam decidir amb la família, acceptar una convidada per uns dies que ella ens oferia molt generosament. Com que la meva feina no em permetia fer vacances, jo sols hi vaig poder estar-hi un cap de setmana. El tren em va deixar a l'estació i com que el trajecte fins la casa era llarg i l'havia de fer de nit, dos cunyats em van venir a cercar i per que no em cansés caminant doncs la casa restava lluny, com a mitjà de transport van portar un burro per que sobre el seu llom fes el viatge el mes bé possible

El trajecte era un xic llarg però sobre aquell llom sedós del burro s'hi anava molt be. Iniciarem doncs el viatge i jo em sentia com la mare de Déu del pessebre. Era negra nit, el burro i jo, i un cunyat tirant de les orelles del ruc i l'altre agafant-li la cua com a guia.

Tot anà molt be, fins que en un tros del camí, el ruc i la seva càrrega havien de passar un petit riu. Aquí si que es va generar un gran aldarull. El burro plantat al mig del riu i no volent moure el seu cos, jo a sobre tremolant de por, i els cunyats fent tot el que podien instigant al ruc a sortir endavant. Va ser tan forta la lluita, que a la fi varem acabar tots a l'aigua, el burro la Júlia i els dos cunyats. Per la remullada no hi feia res, era l'estiu i feia molta calor, en part s'agraïa la refrescada.

La lluita per posar l'ase al seu lloc i fer-la sirgar fou intensa. Entre unes coses i l'altre el viatge s'allargà, però a la fi férem cap casa on ens hi esperava un suculent sopar.

Incidències de la vida que ara ja passat els anys hom recorda com anècdota on s'hi podia ben dibuixar el cor de

l'amor. Amor de germanor que uneix a les persones i omple els cors de pau i dolcesa.

Fer un petit repàs als esdeveniments passats ajuda a fer créixer el sentiment de l'agraïment, i constatar els petits regals que cada dia a l'obrir els ulls sigui més amorosa amb petits regals que la fan meravellosa.

Article original, publicat al [blog personal de l'autora](#).

Gràcies Júlia per compartir-lo al nostre blog

Aquest article s'ha vist 34 vegades.

Júlia Martínez

<http://www.paginesviscudes.com/lase-que-no-volia-sirgar>

Solidaritat

Mercè Cardona

30-04-2016

La nena es va llevar alegre com la primavera per anar a l'escola. Aquell dia hi havia una nena nova a la seva classe, de la mateixa edat i anava amb cadira de rodes com la seva àvia. Les altres nenes es van quedar parades i ella s'hi va asseure al costat. A l'hora del pati baixaren amb ascensor. Allà varen començar els problemes, els problemes de les barreres arquitectòniques. Sense pensar-ho massa se'n va anar a trobar la directora i li va explicar el problema. Quan va arribar a casa, no podia deixar-hi de pensar. Si el moliner pot dirigir i vigilar el curs del riu, jo també puc lluitar perquè tots tinguem els mateixos drets. Fora barreres! Hi va dedicar la vida i la amistat amb Andrea encara dura.



Era un dia de primavera, quan l'aire mediterrani començava a enviar brisa entremig de les rames encara gelades dels arbres. Hi havia una alegria desembastada a l'atmosfera quasi tan visible com els núvols transparents que de tant en tant suraven sota el cel blau.

La nena es va llevar alegre com la primavera per anar a l'escola. L'escola era a prop de casa seva, era un camí ple d'encant, els carrers eren tranquils i passava pel davant de la plaça de les palmeres, tota farcida d'arbres, sobretot palmeres. Els coloms de bon matí ja volaven contents a buscar el seu menjar... La nena cada dia els donava miques de pa que li donava la seva àvia perquè li agradaven molt. Admirava el seu volar, cosa que ella sempre o somniava.

Doncs vet aquí, que aquell dia hi havia una nena nova a la seva classe, de la mateixa edat i anava amb cadira de rodes com la seva àvia, amb la diferència que era més petita. Les altres nenes es van quedar parades, no sabien què fer, si mirar o passar d'ella. L'Alexandra, que així li deien i estava acostumada a veure a la seva àvia, s'hi va apropar i li va fer un petó dient:

-- Benvinguda siguis. Jo sóc Alexandra i tu, com et dius?

-- Andrea, li va contestar mig avergonyida.

Es va asseure al seu costat i de seguida es van fer amigues. A les onze varen sortir al pati, baixaren amb ascensor fins el pati. Allà varen començar els problemes, els problemes de les barreres arquitectòniques. Per anar a la pista, 3 graons, per anar al sorral ,2 graons. Què farem! va pensar Alexandra!.

Sense pensar-ho massa se'n va anar a trobar la directora i li va explicar el problema. La directora es va quedar molt parada, al veure una nena de 8 anys fent-li veure un problema, que ella tota una directora, mai s'hi havia parat a

pensar. Li va preguntar:

-- Com és que una nena tan joveneta, ja veus tot això que jo amb tots els meus anys no he sabut veure?
-- És que la meva àvia, també va amb cadira de rodes con la Andrea i en conec molts com ella. Es troben amb aquests problemes de les barreres arquitectòniques, li contesta Alexandra,

La directora, que era una gran dona enseguida ho va solucionar, en contes de graons, unes rampes. Andrea, ara podia anar com totes les nenes per tot el pati, les altres corrien amb les seves cames , però ella també corria sobre rodes, jugava a pilota, ballava i podia fer quasi tot, com les altres.

Un dia tot el col van anar a veure una obra de teatre. Altra vegada el problema de les barreres, escales i més escales. Alexandra quan va veure tants graons es va quedar parada. Ningú, ni ella, hi havia pensat amb la gran escalinata...

-- Mireu, deixarem la cadira a baix, i entre tots, la pujarem.

I així ho van fer. L'obra de teatre va ser molt divertida, s'ho van passar totes d'allò més be.

Però Alexandra, quan va arribar a casa seva, no podia deixar-hi de pensar. Perquè els homes, tan intel·ligents, no pensen en fer rampes per tot arreu? Potser no és estètic però és molt més pràctic!.

Va sortir al seu jardí. Una lluna blanca il·luminava las branques curulles del verd tendre dels arbres. La nit es presentava radiant. El cel era llis, els primers estels dèbilment parpellejaven i entremig la lluna opaca anava somrient.

Alexandra va pensar en tot el gran misteri de la vida, i del nostre planeta, i tot d'una, va recordar unes frases que deia sempre la seva avia:

" El que fa Déu, es guiar l'aigua de la historia, de la mateixa manera que el moliner dirigeix el curs del riu".

Alexandra va aprofundir sobre aquesta dita. Si el moliner pot dirigir i vigilar el curs del riu, jo també puc lluitar perquè tots tinguem els mateixos drets. FORA BARRERES! VISCA LES RAMPES! I així va ser la seva vida, ajudar i lluitar per un món mes just i sense barreres.

La amiatat amb Andrea encara dura, i sempre i haurà al món, moltes Alexandres i moltes Andreas, que aconseguiran que tots el éssers humans tinguin la igualtat...

No un preocupeu. Cap país és governat amb AMOR, tot son drets, ni tan sols amb lleis, sinó amb reminiscències de la llei. En canvi les estrelles s'hi que es governen amb amor.

Aquest article s'ha vist 33 vegades.

Mercè Cardona

<http://www.paginesviscudes.com/solidaritat>

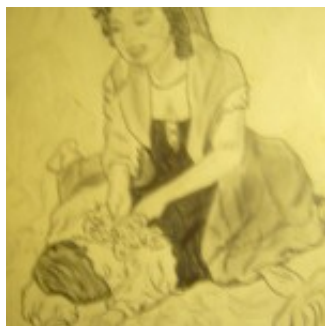
Quan era petit...

Miquel Pubill

07-05-2016

En Miquel s'estrena el blog, amb textos breus.

Reflexions simpàtiques de quan era petit i volia entendre el món



Encara no...

Quan era petit

i volia saber el que passava pel món, em deien:

"Quan siguis gran, ja ho entendràs".

Ara, sóc avi i moltes coses encara no les entenc.



Embotit.

Quan era petit,

creia que la xistorra era una senyora que explicava acudits.

I va resultar que era un embotit.

Aquest article s'ha vist 49 vegades.

Miquel Pubill

<http://www.paginesviscudes.com/quan-era-petit>

Els violins

Miquel Pubill

07-05-2016

Catalunya, és com un violí d'una sonoritat perfecta, excel·lent. En mans dels millors violinistes seria, senzillament, insuperable.

Però Catalunya, en aquests moments, és com un violí sense música.



Els violins, només tenen quatre cordes... Catalunya, és com un violí d'una sonoritat perfecta, excel·lent. En mans dels millors violinistes seria, senzillament, insuperable.

Però Catalunya, en aquests moments, és com un violí sense música.

Hi ha massa músics i violinistes, que sembla que no estimin la música i només volen ser propietaris d'aquest violí, sense estimar l'art musical que pot donar un bon violí. Moltes mans amb diferents criteris musicals per un sol violí...

Els violins, només tenen quatre cordes.

Imatge de Armend (AD)

publicada a freeimages.com

Aquest article s'ha vist 44 vegades.

Miquel Pubill

<http://www.paginesviscudes.com/els-violins>

L'home del sac

Miquel Pubill

18-05-2016

Quan jo era petit, molta gent feia servir l'home del sac per amenaçar la quitxalla perquè fossin bons minyons... Sempre ho he trobat de mal gust, repugnant i força impossible. Segons la "cultura popular", aquest personatge, ficava nenes i nens dins un sac per després aprofitar-ne el greix. L'home del sac, mai no em va fer por, però si que me'n feien les ments malicioses que el van crear.



Quan jo era petit, molta gent feia servir **l'home del sac** per amenaçar la quitxalla perquè fossin bons minyons...

Per sort, a casa, els pares mai no van fer servir aquest personatge de ficció. A més a més, el que es deia de l'home del sac, sempre ho he trobat de mal gust i força impossible. De mal gust i repugnant perquè segons la "cultura popular", aquest personatge, ficava nenes i nens dins un sac per després aprofitar-ne el greix i molt impossible també, doncs per aquella època, no hi havia gaire nenes i nens grassos...

L'home del sac, era un com un mite, però també es veritat que n'existien. Anaven pel carrer arplegant tot el que podien (poca cosa) i no feien mal a ningú, eren víctimes d'uns temps molt dolents, dels quals no s'havia de donar la culpa a cap home del sac.

L'home del sac, mai no em va fer por, però si que me'n feien les ments malicioses que el van crear.

Mima Sant. Acrílic sobre tela, 1973

Imatge publicada a mimasant.cat

Aquest article s'ha vist 58 vegades.

Miquel Pubill

<http://www.paginesviscudes.com/home-del-sac>

El meu paisatge

Jaume Pubill Gamisans

23-05-2016

Tots tenim un paisatge preferit que sentim nostre i estimem més que els altres. Els paisatges han ajudat a ser com som. Jo sóc del Pla d' Urgell i estic acostumat a les planures amb postes de sol llargues i de mil colors. Aquí sembla que el sol no se'n vulgui anar. La plana d' Urgell sobrepassa els límits de la comarca. Abans d'arribar-hi l'aigua la plana era un desert i el clima rigorós feia força difícil viure-hi. La mà de l'home ha convertit la plana agresta i dura, en quelcom rialler, alegre i fàcil d'habitar. A mi m'agrada molt la plana d' Urgell, amb els seus cultius, les seves sèquies i canals, els seus colors, les seves boires, els seus freds i les seves calors, els seus arbres i les quadrícules del seus cultius.

Joan Maragall, en el seu conegut poema *Cant Espiritual*, diu que li agrada el món on viu, sense especificar-ne un lloc concret:

“Si el món ja és tan formós, / Senyor, si es mira / amb la pau vostra a dintre de l'ull nostre, / què més ens podeu dâ en una altra vida? // Perxò estic tan gelós dels ulls, i el rostre, / i el cos que m'heu donat, Senyor, / i el cor que s'hi mou sempre... i temo tant la mort!”

(Joan Maragall, Cant Espiritual).

Però tots tenim un paisatge preferit, que sentim nostre, que estimem més que els altres; potser perquè sentim que hi tenim posades ben fondes les nostres arrels i perquè, des que vam obrir els ulls, l'hem vist, ens ha acaronat, hem respirat el seu aire i hem begut de la seva llum. Els paisatges han ajudat molt a ser com som i d'alguna manera ens marca profundament. Una vegada vaig sentir a dir a un òptic-optometrista que fins i tot influeix més del que ens pensem en el tipus de visió que tenim perquè l'habitud de l'ull a un tipus de paisatge determinat fa que l'ull –i per tant la nostra visió– tendeixi a que tinguem miopia o hipermetropia. L'ull s'acostuma ja des del moment de la naixença a mirar grans distàncies o a mirar curt. Es veu que no és el mateix plana oberta o vall de muntanya tancada. No sé si és exactament així... Però sí que estic segur que el paisatge pot influir més o menys en l'estat d'ànim, en la nostra manera de veure les coses, en el caràcter, etc.

Jo sóc del **Pla d' Urgell** i, per tant, estic acostumat i m'agraden les planures amb aquelles postes de sol llargues i de mil colors. Aquí a la nostra terra sembla que el sol no se'n vulgui anar, tot el contrari de les valls muntanyenques en què el sol es pon de patac i en un tres i no res es queden a les fosques. A mi m'agrada molt la plana d' Urgell, amb els seus cultius, les seves sèquies i canals, els seus colors, les seves boires, els seus freds i les seves calors, els seus arbres i les quadrícules del seus cultius. La qual cosa, però, no treu que també m'agradi prou la muntanya i el mar o altres paisatges ben diferents. Però jo m'he acostumat al meu i m'hi sento còmode. Gaires dies de mar o de muntanya em cansen i sembla que ja tinc ganes de tornar a la meva plana riallera.



Perquè la mà de l'home ha convertit aquella plana, en altres temps agresta i dura, en quelcom rialler, alegre i fàcil d'habitar. Les terres que integren aquesta planúria interior del nostre país eren conegudes amb el topònim d'origen àrab «**Mascaçà**» i també com el «**clot de l'infern**» o «**la plana del diable**». Tot això succeïa, és clar, molt abans de que [Pau Vila](#) en tracés uns límits aproximats el 1931, d'acord amb la topografia que marca uns límits naturals ben determinats i que actualment comprèn varies comarques administratives. La plana d' Urgell sobrepassa per tant, els límits del que estrictament és la nova comarca anomenada Pla d'Urgell. Abans d'arribar-hi l'aigua aquesta plana era un desert i el clima rigorós feia força difícil viure-hi, encara que ja al segle XVIII va començar a colonitzar-se i a transformar-se de veritat quan va començar a ser conreada més seriosament i s'hi va començar a sembrar, sobretot gra. Els anys que la pluja acompanyava els pagesos anaven vivint, però els anys de sequera, malament rai! . A partir del 1862, amb l'arribada de l'aigua, les coses van canviar totalment i llavors la transformació ja va ser radical.

M'agrada la plana d' Urgell en les seves distintes estacions de l'any perquè trobo que la fan tan diferent que dona bo contemplar-la en cada un dels seus moments. I tots els moments són bons i tots tenen la seva gràcia. Com les persones que, si sabem parar-nos-hi una mica, trobarem que són boniques en cada moment de la seva vida, des de la innocent infantesa fins a l'arrugada vellesa.

Aquest article s'ha vist 62 vegades.

Jaume Pubill Gamisans

<http://www.paginesviscudes.com/paisatge-plana-urgell>

El 12 del meu carrer

Miquel Pubill

28-05-2016

Quan va passar l'avió i va deixar caure les bombes que duia, la mare ens va agafar el meu germà i a mi i els tres cap a sota la taula del menjador que va quedar plena de vidres trencats i pintura del sostre. Nosaltres, vivíem al 8 del carrer i el 12 va desaparèixer en rebre de ple l'impacte de la bomba ; era un forn de pa amb vivenda, d'un matrimoni amb dues filles. Van morir tots quatre. Amb el meu germà i el cosí en sortir de l'escola ens enfilàvem i entremig de les ruïnes, miràvem, tocàvem però no agafàvem res .El que més m'atreia, eren unes fotos de dues nenes somrient. Han passat molts anys, però els records no se'n van. Encara queda la ràbia

Quan va passar l'avió (deien que era alemany) i va deixar caure les bombes que duia, la mare ens va agafar el meu germà i a mi i els tres cap a sota la taula del menjador que va quedar plena de vidres trencats i pintura del sostre. Jo, només tenia dos anys i tot el que en sé, és el que m'explicaven ja més crescut.

Nosaltres, vivíem al 8 del carrer i el 12 va desaparèixer en rebre de ple l'impacte de la bomba ; era un forn de pa amb vivenda, d'un matrimoni amb dues filles. Van morir tots quatre.

Una paret mal feta dissimulava una mica les ruïnes en que havia quedat la casa. Ningú no s'hi acostava, ni de lluny, potser per respecte. També hi havia molta por, mai no ho vaig entendre.

Així, va estar uns quants anys i quan amb el meu germà i el cosí que també vivia al mateix carrer, en sortir de l'escola ens enfilàvem per la paret vigilant que ningú no ens veies i entremig de les ruïnes, miràvem, tocàvem però no agafàvem res : plats trencat, mobles destrossats... El que més m'atreia, eren unes fotos mig cremades de dues nenes somrient, soles i també amb qui serien els seus pares; me les mirava moltes vegades. Em va agafar com una dèria i molt sovint hi anava per veure només aquelles fotos que ningú mai no va agafar i que jo mirava sense comprendre perquè havien mort aquelles nenes. Jo només tenia set anys i les guerres eren cosa dels grans.

Un dia, van arribar una colla d'homes amb grans carros estirats per cavalls i van començar a treure ruïna, fins deixar un gran espai net. S'ho van endur tot, incloses les fotos de les nenes somrient, amb els ulls vius i amb un llacet al cabell.

Han passat molts anys, però els records no se'n van. Encara queda la ràbia de que ningú ha demanat perdó de les barbaritats fetes pels aviadors alemanys i italians que bombardejaven una ciutat. Mai no s'havia fet. Barcelona va ser la primers ciutat en ser bombardejada per avions i una de les bombes, va caure al 12 del meu carrer.

Vista aèria de Barcelona, 17 de març de 1938. Per Italian Airforce via la [Wikimedia Commons](#).

Aquest article s'ha vist 74 vegades

.Miquel Pubill

<http://www.paginesviscudes.com/el-12-del-meu-carrer>

Els nous curanderos

Joan Serrat Montfort

17-06-2016

Pels anys 40 hi havia persones que “curaven de gràcia”. Et senyaven un mal amb saliva murmurant conjurs o si estaves “espatllat de pit” et fregaven l’esquena i t’aixecaven per les axil·les. A Els Prats de Reis hi havia un curandero molt famós que es deia Manel. Sabia escoltar la gent, donava bons consells i receptava coses inofensives. Per aquell temps la Medicina era impotent per malalties greus i el curandero era l’alternativa màgica o sobrenatural. Ara al sXXI em sembla incomprendible que el curanderisme continuï existint i, fins i tot, creixent. L’acció curativa comença en l’entrevista, en la confiança que saben guanyar-se els qui ho practiquen i crec que el seu èxit es basa sobre tot en l’anomenat “efecte placebo”. Però dir-ne “medicina alternativa” em sembla un engany. Hi ha el perill d’entretenir malalties greus que agafades a temps podien ser curables.



Els curanderos d’abans

De petit –estic parlant dels anys 40- vaig viure força temps a Els Prats de Rei, un poblet de l’Alta Anoia. Recordo que allà hi havia persones de les quals es deia que “**curaven de gràcia**”. Si tenies un herpes, un gra infectat, un mal d’orella... el “senyaven” (li feien creus) amb saliva murmurant oracions o conjurs. Si estaves “espatllat de pit”, que no he sabut mai quina mena de malaltia era, et fregaven l’esquena i t’aixecaven agafant-te per les axil·les. Recordo que a mi m’ho van fer perquè, comparat amb els xicots del poble, era un nen esprimatxat i amb poca gana.

A més a més d’aquestes persones “saludadores” amb un poder màgic atribuït a alguna estranya circumstància (haver nascut la nit de Nadal, tenir una creu sota la llengua...), al poble, hi havia un curandero molt famós. Es deia Manel i la seva fama s’havia estès per tota la comarca, de manera que cada matí hi havia davant de casa seva una corrua de taxis amb persones que venien d’altres pobles per visitar-se.

El Manel era un home gran, molt ric, que sabia parlar i escoltar la gent. Donava bons consells i receptava coses inofensives que no podien fer mal a ningú. Per exemple a qui es queixava d’un problema digestiu li receptava carbó vegetal (en deien el carbó d’en Manel), un producte farmacèutic que és absorbent de gasos intestinals i que

per tant podia anar-li bé. Per als dolors musculars de qualsevol mena recomanava fregues amb una infusió alcohòlica de romaní i espígol que s'havia de deixar uns quants dies a la finestra a "sol i serena". Aquests remeis no feien mal però imagino les malalties greus que restaven entretingudes sense un tractament adequat.

Recordant això penso que era comprensible la popularitat que tenien els curanderos d'aquella època. El nivell cultural de la majoria de persones era baix, es creia en tota mena de supersticions i la Medicina, encara molt endarrerida, era impotent per curar moltes malalties greus. El curandero representava una alternativa una mica màgica o sobrenatural.

El curanderisme modern

Ara, en el segle XXI, sembla incomprendible que el curanderisme continuï existint. El progrés de la Medicina en la segona meitat del segle XX ha estat extraordinari. Amb els antibiòtics es poden combatre la majoria de malalties infeccioses com la tuberculosi, que tantes persones joves matava, el tifus, endèmic en moltes poblacions, les pulmonies, les malalties venèries... Les vacunes han eradicat la verola, el xarampió, l'escarlatina, la diftèria, el tètanus i la terrible poliomièlitis que deixava criatures invàlides per tota la vida. La cirurgia pot arribar a qualsevol part del nostre cos. Es fan transplantaments i es col·loquen pròtesis fins i tot dins del cor. La mortalitat infantil i els riscos del part han disminuït extraordinàriament. La paraula càncer, *el mal dolent* d'abans, ja no és una sentència de mort. En un segle gairebé s'ha duplicat l'esperança de vida i es veu que aquest progrés no s'atura, milers d'investigadors de tot el món des de centenars d'universitats que es comuniquen, continuen investigant i avançant en la lluita contra les malalties i el dolor humà en totes les seves formes.

Però malgrat tot això, el *curanderisme* continua existint i, fins i tot, creixent. Homeopatia, naturopatia, fitoteràpia, flors de Bach, aromateràpia, hidroteràpia, cristall-teràpia, cromoteràpia, musicoteràpia, imants terapèutics, quiropràxia, reflexologia, reiki, shiatsu, teràpia biomagnètica, medicina ayurvèdica, etc, omplen de propaganda el Google i de clients les consultes dels que s'hi dediquen.

Penso que aquest *curanderisme* modern aprofita potser les ganes de molta gent de seguir modes, d'estar al dia, de buscar un plantejament més original de la seva vida, de creure en alguna cosa o de pensar que anar contra la medicina convencional és una mica anar contra "el sistema". Però crec que el seu èxit es basa sobre tot en l'anomenat "**efecte placebo**". Si un té confiança en una persona i creu que li anirà bé el que li recepta, el seu cervell segrega substàncies (endorfines, dopamina...) que donen benestar i fan sentir millor. No importa quina sigui la cosa receptada: herbes, fregues, pressions amb els dits, aromes, músiques, minerals o boletes de sucre homeopàtiques. L'acció curativa comença en l'entrevista, en la confiança que saben guanyar-se els qui ho practiquen, que solen dedicar als pacients una consulta llarga, interessant-se pel seu historial mèdic, fent-los parlar molt de la seva vida i miracles. I no cal dir que l'efecte placebo creix quant més elegant és el consultori i més elevat el preu de la consulta.

Comprenc que aquest efecte placebo pot ser beneficiós per a moltes persones i que pot anar bé com a "medicina complementaria", sobre tot en molèsties cròniques, petites depressions, malalties incurables o en estats terminals. Però dir-ne "**medicina alternativa**" és un engany i repugna que s'enganyi en el tema de la salut. Hi ha el perill d'entretenir perillosament malalties greus que agafades a temps podien ser curables.

És una llàstima que aquest beneficiós efecte placebo no sigui més utilitzat pels metges autèntics que treballen a la Seguretat Social. Esclaus del poc temps disponible n'hi ha que semblen prestar més atenció a l'analítica presentada que al malalt que tenen davant. Tot i que no tots són així. Sento admiració i agraïment per metges que he conegut que no es dediquen a curar malalties sinó a curar persones.

Aquest article s'ha vist 146 vegades

Joan Serrat Montfort

<http://www.paginesviscudes.com/els-nous-curanderos>

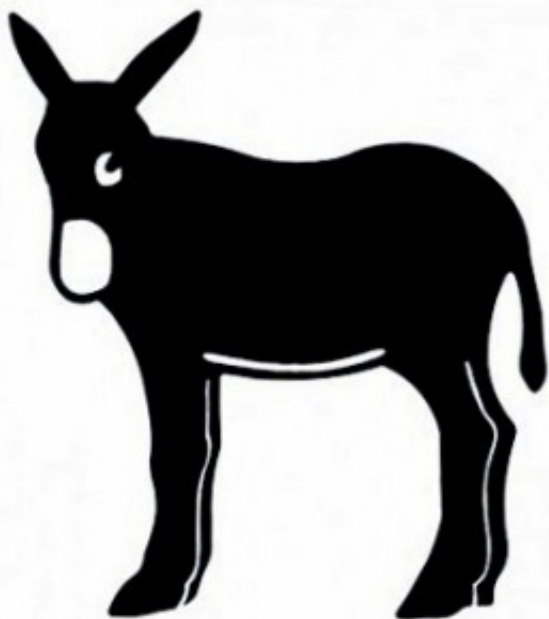
El jubilat que xiuxiuejava als rucs a cau d'orella

Miquel Pubill

17-06-2016

*Hola amic ruc: Com presumeixes ara que ets emblema català! Ves a la teva i aprofita el moment. Encara que a mi no m'agradis, et prefereixo al *torus hispanicus*. Estàs de sort i et jubilaràs quan et toqui, no et retallaran el sou, hisenda e i del terreny que tens de pastura no te'n faran pagar el cadastre...*

T'ha tocat la rifa per haver nascut ruc i és qüestió d'aprofitar-ho,



Hola amic ruc: Com presumeixes ara que ets emblema català!, la qual cosa no m'agrada, però com moltes altres, m'ho he d'engolir. Però tu, ves a la teva i aprofita el moment. Encara que a mi no m'agradis, et prefereixo al *torus hispanicus* a qui tampoc no li tinc res en contra -- és pel que representa involuntàriament-- , doncs ell segur que si pogués triar, voldria el paper que tu representes en aquest moment en lloc de sortir a una plaça plena de gent i amb la bandera de la pàtria indivisible clavada al lloc i anar aguantant salvatjades fins a la mort com homenatge a *la fiesta* que és *patrimonio cultural*.

No, amic ruc, tu estàs de sort i així com els teus avant-passats no ho van tenir de roses que diguem, tu et jubilaràs quan et toqui, et deixaran a un lloc on puguis anar fent la teva. No et retallaran el sou, hisenda et deixarà tranquil perquè ja ets jubilat i has complert amb el teu paper de ruc; del terreny que tens de pastura no te'n faran pagar el cadastre, no t'apujaran el lloguer de l'estable..., etc. etc. etc.

En fi, que mira per on, t'ha tocat la rifa per haver nascut ruc i és qüestió d'aprofitar-ho, doncs al pas que anem, potser hauràs de compartir el teu lloc a l'estable amb algun jubilat que no pot pagar el lloguer...

Aquest article s'ha vist 35 vegades

Miquel Pubill

<http://www.paginesviscudes.com/jubilat-que-xiuxiuejava-als-rucs-cau-dorella>

El musclaire

Miquel Pubill

03-07-2016

No trobo cap record d'aquest personatge conegut com el Musclaire que va ser molt popular al barceloní barri de Sant Gervasi ja fa molts anys i del que jo, només en vaig sentir parlar, però la meva mare, l'havia vist i sentir cantar. El Musclaire venia amb un carretonet ple de musclos des de la Barceloneta per vendre'ls al barri de Sant Gervasi, on era popular per la seva forta veu de tenor. La mare, quan escoltava òpera deia : No ho fa gens malament aquest, però com el Musclaire, ningú!.



La Barceloneta, venta de musclos 1916

No trobo cap record d'aquest personatge conegut com *el Musclaire* que va ser molt popular al barceloní barri de Sant Gervasi ja fa molts anys i del que jo, només en vaig sentir parlar, però la meva mare, l'havia vist i sentir cantar.

Aquest home robust conegut com el *Musclaire*, venia amb un carretonet ple de musclos des de la Barceloneta per vendre'ls al barri de Sant Gervasi, on era popular per la seva forta veu de tenor. Malaguanyat doncs potser, d'haver trobat qui l'encaminés cap el món de l'òpera, aprofitant les seves grans qualitats, no hauria acabat cantant a les tavernes a canvi d'un got de vi. La meva mare, deia que l'havia vist cantar estirat a terra amb un got de vi sobre la panxa sense vessar-ne una gota.

No hi ha gaire història del "*Musclaire*", només uns quants records de la gent que l'havia sentit cantar pel barri. Una llàstima de veu perduda, doncs la meva mare, quan escoltava òpera deia :

No ho fa gens malament aquest, però com el *Musclaire*, ningú!.

Nota de la redacció. En Miquel ens narra la història tal com la va sentir sempre de la seva mare i tal i com la va saber molta gent. Si no hi ha cap confusió amb el personatge, a la Viquipèdia podeu llegir més coses del **Musclaire** (*Manuel Ultor*) que va cantar en escenaris barcelonins. [Llegiu-ho aquí](#) i [escolteu-lo aquí](#)

Aquest article s'ha vist 70 vegades

Miquel Pubill

<http://www.paginesviscudes.com/el-musclaire>

De quan la llum va arribar al poble

Joan Serrat Montfort

17-07-2016

A Els Prats de Rei la llum hi va arribar l'any 1917. L'àvia en tenia un record interns perquè a part de ser un fet memorable i un canvi de vida, va afectar la seva família. Dirigia la instal·lació del corrent un enginyer estranger "El Belga". Era un home ben plantat que dalt de cavall recorria el poble fent el fatxada. Parlava amb les dones embadalides. Era tan diferent dels pagesos! El Belga va seduir la dona del germà de l'àvia. Ell, era l'hereu i va quedar tant tocat per l'escàndol que s'ho va malvendre tot per anar-se'n. "La suor dels pares" deia amb tristesa l'àvia quan m'ensenyava les terres que ja no eren de la família.

A Els Prats de Rei la llum hi va arribar el 1917. L'àvia en tenia un record molt intens perquè l'arribada de l'electricitat va afectar l'hereu de la família.

Costa ara d'imaginar la vida en un poble quan encara no hi havia corrent elèctric. Aquelles llargues i fosques vesprades d'hivern a la llar de foc aprofitant la seva llum vermellosa per cosir, desgranar pèsols, pelar patates, remenar l'olla de la verdura, atiar el foc acostant-hi tronquets, parlar... Aquells sopars amb la claror tremolosa d'un llum d'oli i després anar a dormir cadascú amb la seva espalmatòria encesa... Però el més impressionant era la foscor absoluta dels carrers quan no hi havia lluna. Si calia sortir s'havia de portar un fanalet amb una espelma.

Per això l'arribada de l'electricitat va ser pels pobles un fet memorable, un canvi de vida. Fanals al carrer, llum a les cases, làmpades sobre la taula del menjador, encendre i apagar el llum del llit estant, planxa elèctrica, poder tenir ball de nit per la festa major i música a casa amb les primeres gramoles i ràdios...

A Els Prats de Rei la llum hi va arribar l'any 1917. Jo no ho recordo, no soc tan vell, però la meva àvia m'ho havia explicat. Ella en tenia un record molt intens perquè l'arribada de la llum va afectar la seva família.

Era filla d'una casa del poble, però l'hereu de la casa i de les terres era el seu germà Simeó, tot i ser el petit. Aquest era el costum d'aquell temps, els nois tenien preferència. Amb els reis encara passa.

Però el Simeó va ser un "hereu escampa": s'ho va malvendre i malgastat tot, "la suor dels meus pares" deia amb tristesa la meva àvia quan m'ho explicava i m'ensenyava les terres que ja no eren de la família.

I tot va ser per culpa de l'arribada de la llum al poble, va ser un "dany col·lateral".

Dirigia la instal·lació del corrent un enginyer estranger –li deien "el Belga"-. Era un home ros, guapo i ben plantat que, a dalt de cavall, recorria el poble manant els operaris i fent el fatxada. Es veu que era també molt faldiller. Amb l'excusa de comprovar si la instal·lació havia quedat bé, entrava a les cases i parlava amb les dones deixant-les embadalides. Era tan diferent dels pagesos del poble !

I ja podeu imaginar el que va passar: va seduir la dona del Simeó. Van quedar per trobar-se els dos en una fonda de Calaf, el poble veí, fent veure ella que hi anava a vendre conills.

Però als pobles tothom es coneix i tot se sap. Abans que ella tornés el Simeó ja ho sabia i no la va admetre a casa. Diuen que ella trucava plorant:

—Simeó, sóc jo, obre'm, per favor.

I que ell li va contestar:

—No sé qui sou, no us conec, aneu a casa vostra.

I ella va haver de tornar a casa dels seus pares. Per sort no tenien fills. Al “Belga” aquell afer no el va afectar gens i deuria continuar les seves conquestes per altres pobles.

Però el Simeó va quedar molt tocat per l’escàndol i s’ho va vendre tot per anar-se’n i no tornar mai més al poble. Un ric del poble se’n va aprofitar comprant-li les terres a baix preu.

Va anar a viure a Barcelona i els diners se li van evaporar aviat. Un home de poble jove i sol deuria quedar enlluernat amb les temptacions que li oferia la gran ciutat. Va trobar feina a la CAMPSA i quan es va jubilar –amb una pensió migrada- vivia pobrament al barri de Can Tunis. Així va acabar aquell hereu per culpa de l’arribada de la llum.

La meva àvia, tot i haver tingut un gran disgust, no va renyir amb el seu germà. Al contrari, patia per ell i sovint l’anava a veure.

Aquest article s'ha vist 73 vegades.

Joan Serrat Montfort

<http://www.paginesviscudes.com/de-quan-la-llum-electrica-va-arribar>

Un tros de fusta

Miquel Pubill
08-08-2016

Durant la postguerra, hi havia poques il·lusions, molta por i pocs mitjans econòmics. Recordo que com molts nens, jo jugava amb un tros de fusta... un tros de fusta que podia ser un tren, un avió, un vaixell... depenia de la imaginació i de a què jugàvem. Quan em van regalar un avió de llauna, li vaig donar el meu tros de fusta al meu veí Marcelino, doncs el seu havia servit per a fer foc un dia de molt fred. Passat un dies, vaig canviar-li l'avió pel tros de fusta.



Fa goig veure com una gran majoria de nens i nenes (no tots malauradament) tenen joguines electròniques. Veient-los, la memòria em fa "marxa enrere" i em porta al temps de post-guerra, de quan hi havia poques il·lusions, molta por i pocs mitjans econòmics.

Recordo que com molts nens, jo jugava amb un tros de fusta... un tros de fusta que podia ser un tren, un avió, un vaixell... depenia de la imaginació i de a què jugàvem.

Quan em van regalar un avió de llauna, li vaig donar el meu tros de fusta al meu veí Marcelino, doncs el seu havia servit per a fer foc un dia de molt fred. Passat un dies, vaig canviar-li l'avió pel tros de fusta. Els meus pares, no es van enfadar pel canvi. Vaig sentir com deien que el pare del Marcelino feia massa viatges a la taverna mentre la seva dona anava a fer feines per les cases i ell, no treballava.

Un dia van anar-se'n del barri, sense dir res a ningú i mai més ja no vaig veure el meu amic Marcelino.

Aquest article s'ha vist 36 vegades.

Miquel Pubill
<http://www.paginesviscudes.com/un-tros-de-fusta>

Infantesa

Júlia Martínez

21-08-2016

En el meu temps les coses eren senzilles i sense complicacions. Els infants , però, ens les pensàvem totes per enredar la troca ben enredada. Solíem entretenir-nos jugant amb un canalet d'aigua, posant-hi barquetes de paper. Un dia un company va dir que podríem fer-hi passar una crossa meva i la crossa va entrar al rec, però no en sortia. Jo plorant com una magdalena, i els altres astorats sense saber que fer. En aquell temps no hi havia mitjans per una persona limitada com jo, que gràcies a les crosses, em vaig desenvolupar en tots els sentits, estudiant i treballant. Ja podeu imaginar el descans que vaig sentir quan vaig tornar a tenir la crossa al meu costat.



En el meu temps, com dirien els avis d'ara, les coses eren molt més senzilles i sense complicacions. Encara que malgrat tot, els infants d'aquella etapa de la meva vida ens les pensàvem totes per enredar la troca ben enredada.

I a fe que ho sabíem fer molt ben fet. Mireu si no: Davant d'una de les portes dels col·legis nous, on anàvem a escola, hi havia un pontet, per què el que avui és la rambla, al meu temps fou un torrent. Per la vorera del torrent hi baixava un canalet d'aigua que els pagesos dels camps veïns empraven per regar. Doncs be, a les cinc de la tarda quan sortíem per anar a casa, solíem entretenir-nos jugant amb l'aigua i posant-hi barquetes de paper a veure quina arribava primer a l'altre costat del carrer. I així ens hi passàvem l'estona fins que el pare o la mare ens venia a cercar.

Un dia un dels companys va dir que podríem fer-hi passar una crossa meva a veure que passava. Degut a la meva limitació per caminar jo emprava crosses de fusta lleugeres . I dit i fet, ho varem provar. I que va passar?. Doncs que la crossa va entrar al rec, però no en sortia. I ja teniu, jo plorant com una magdalena, i els altres astorats sense saber que fer. Sort varem tenir que un pagès dels qui conreava aquelles terres va venir a veure que ens passava i va resoldre el problema en menys de cinc segons. Va agafar una canya llarga i va començar a burxar fins que la crossa va sortir.

Ja podeu imaginar el descans que vaig sentir quan vaig tenir la crossa al meu costat. La meva limitació era molt greu però la meva tenacitat encara més. Per què em va costar molt poder entrar a l'escola com a persona normal, ja que la meva limitació angoixava la vista. I gràcies a les crosses, que en aquell temps no hi havia tants mitjans tècnics com ara per ajudar a sortir al carrer a una persona limitada com jo, que em vaig desenvolupar en tots els sentits, estudiant, treballant, conduint etc.

La vida és bonica però de vegades resulta un xic feixuga ja que ens posa molts entrebancs per sortir endavant amb els nostres plans. Així i tot és bona, bonica i val la pena viure-la amb intensitat. Intentant gaudir al màxim de la joia que alena sobre nosaltres. Diuen que la felicitat cadascú la porta dins del seu cor en la mesura que Déu li dona. A nosaltres ens cal, doncs saber dosificar-la, per viure-la plenament al mateix temps que compartim aquesta joia interior amb els que ens volten.

[Article original](#), publicat al [blog personal de l'autora](#).

Gràcies Julia per compartir-lo al nostre blog , i **enhorabona** per arribar a les [100 vivències publicades](#) al teu blog!

Aquest article s'ha vist 18 vegades.

Júlia Martínez

<http://www.paginesviscudes.com/infantesa-crosses>

Quan els llibres es planten

Jaume Pubill Gamisans

03-09-2016

Vaig pensar que era un bon moment per fer neteja a fons de la llibreria. Però va ser com si els llibres es plantessin seriosos davant meu i, amb una colla d'arguments molt ben pensats, em diguessin que jo no tenia cap dret per decidir sobre la seva vida o la seva mort; que ells s'havien guanyat el dret de seguir allà, a la meua llibreria, per molt anys, perquè algun dia els havia donat un lloc i ara, era ben seu. Crec que entre els precs, els laments i la pols també hi corria més d'una llàgrima. Vaig ser incapaç d'acomplir la meua ferma determinació i no vaig poder llençar-ne gaires...



Amb motiu del canvi de domicili, entre els 5250 objectes que teníem entaforats als armaris i que no van servir per a res durant anys, ni hi han gaires perspectives perquè un dia serveixin per alguna cosa (però que tothom acostuma a guardar sense saber per què) hi havia un munt de llibres vells, passats de moda i sense el mínim interès perquè els continués guardant. Vaig pensar que era un bon moment per a fer una neteja a fons i que els contenidors de paper m'ho agrairien infinitament perquè ja devien estar una mica cansats de menjar només caixes de cartró. Cada cop que hi passava a prop m'imaginava que em deien que ja era hora de canviar de menjar i que no els vendria malament una mica de cultura com a plat fort o, com a mínim, per postres.

Aquells calorosos dies de finals de juliol em vaig fer la ferma i íntima promesa que llençaria un munt de coses i que faria una bona tria a la biblioteca. Però resulta que les llibreries, les biblioteques i qualsevol paper que tingui alguna cosa escrita tenen una especial fascinació per a mi i hi trobo una estranya i misteriosa bellesa que m'enganxa de tal manera i amb una força que no puc superar. Un llibre és per a mi molt millor que qualsevol l·laminadura o llepolia per un infant, tot i que cada cop em costa més llegir llibres. Però segueixen agradant-me molt, tenir-los a les mans i fullejar-los per a saber de què van. M'agraden els llibres, m'agrada llegir, m'agrada escriure i m'agradaria saber fer-ho sense faltes d'ortografia i amb una bona sintaxi, cosa que cada cop és menys freqüent entre els joves i una habilitat que ja no es desenvolupa gaire.

Mentre anava triant els llibres i posant-los en caixes em semblava anar sentint crits d'angoixa i de por. Cada un d'ells devia pensar on redimonis aniria a parar, si seguiria viu i si tornaria a les lleixes de la llibreria, encara que fos ple de pols. Però imaginava que tots ells tenien la secreta il·l·lusió de seguir vivint i no ser trinxats per horroroses

màquines al cap de pocs dies. Tot llibre deu tenir la mateixa esperança de supervivència que té qualsevol persona perquè un llibre és un ésser viu que aconsegueix una funció ben determinada. Alguns ens han ajudat a ser menys estults, a aprendre coses molt interessants, a formar-nos com a persones i ens han fet passar molt bones estones. També cal reconèixer que alguns altres no són res de l'altre món, que no valen la pena i que no cal perdre-hi ni un minut; i fins i tot en podríem trobar algun de ben maligne, pernicios i amb molt males intencions. Vaja, exactament com les persones!. Un dels plaers més grans que he experimentat en molts moments de la meua vida ha estat passejant-me per una biblioteca, respirant aquella característica olor a paper i tinta, triant llibres a l'atzar i llegint títols i autors sense to ni so pel simple plaer de poder mirar i triar entre tota aquella meravella de ciència, saviesa i paraules ben escrites. No sé si aquest tipus de persones com jo se'ns pot qualificar de viciosos i una mica malalt.

El cas és que cada cop em costava més fer la tria i fer créixer la pila dels llibres que havia decidit llençar. És com si els llibres es plantessin seriosos davant meu i, amb una colla d'arguments ben triats i molt ben pensats, em diguessin que jo no tenia cap dret per decidir sobre la seva vida o la seva mort; que ells s'havien ben guanyat el dret de seguir allà per molt anys perquè algun dia bé els havia triat i els havia donat un lloc que ara era ben seu; que no tenia cap dret a desnonar-los i deixar-los al carrer, a la intempèrie o, al que es pitjor, ser tirats amb menyspreu al contenidor. Em sembla que, entre els precés, els laments i la pols també hi corria més d'una llàgrima que a mi m'encongia el cor. I el que podeu suposar va acabar passant: que vaig ser incapaç d'acomplir aquella ferma determinació i que, a fi de comptes, no vaig poder llençar-ne gaires, tot i saber que alguns potser no els llegiria mai més. Però potser ja em consolava saber que eren allà i que, si un dia ho necessitava, tots estarien ben disposats a donar-me un cop de mà i a fer-me passar una bona estona.

Aquest article s'ha vist 24 vegades.

Jaume Pubill Gamisans

<http://www.paginesviscudes.com/quant-els-llibres-es-planten>

Cigrons corcats, com molta gent

Miquel Pubill
10-09-2016

De l'època del racionament, el que més recordo, són els cigrons corcats. La meva mare els ficava amb aigua i bicarbonat en remull el capvespre i l'endemà hi havia una massa negra surant: eren els corcs. Les botigues de queviures havien de tenir el retrat de Franco ben a la vista. Moltes van "fer l'agost" amb l'estraperlo. Per sota taulell s'ho venien al preu que volien amb el vist i plau de les autoritats del barri que s'enduien la seva part.

No tan sols els cigrons eren corcats.



De l'època del racionament, (fa molts anys), el que més recordo, són els **cigrons corcats**. La meva mare els ficava amb aigua i bicarbonat en remull el capvespre i l'endemà hi havia una massa negra surant: eren els corcs. Els cigrons havien quedat plens de forats, però ben bullits eren bons... no sé, teniem gana.

Moltes botigues de queviures van "**fer l'agost**" amb l'**estraperlo**. Totes havien de tenir el retrat de Franco ben a la vista. N'hi havia que li donaven les gràcies per haver-los salvat "de los rojos" i retallaven el pes dels articles del racionament; per sota taulell s'ho venien al preu que volien amb el vist i plau de les autoritats del barri que s'enduien la seva part.

Això demostra que no tan sols els cigrons eren corcats.

Cartilla de racionament espanyola del 1945. Per Falconaumann via la [Wikimedia Commons](#).

Aquest article s'ha vist 45 vegades.

Miquel Pubill

<http://www.paginesviscudes.com/cigrons-corcats-rationament>

Festes de la Mercè

Mercè Cardona

22-09-2016

La Mercè, es celebra cada 24 de setembre a Barcelona. El Piromusical sembla un conte de fades. Joestic en terres llunyanes i cada any sento nostàlgia. Els records de temps passats brollen galopants dintre del cor. Per la Mercè ens reuníem tota la família. La mare preparava un dinar espectacular. Érem feliços de retrobar-nos tots junts. A la tarda sortia amb els meus amics,i recorriem la ciutat. Són temps que ja no tornaran... Sí. Estic lluny, més aquí també soc feliç

Les festes de la Mercè, es van iniciar l'any 1871 i al 1902 van tenir un nou impuls amb gegants de tot Catalunya, el primer concurs de castellers, sardanes, ball popular, fira del vi i correfoc.

És magnífic el "Piromusical" . Castell de focs artificials coordinats amb la lluminosa font de Montjuïc, que exploten de manera sincronitzada amb la música escollida. És fascinant admira-ne l'espectacle. Allà s'hi agrupen multituds d'éssers, per gaudir de la meravellosa exhibició, semblant a un conte de fades...

La Mercè es celebra cada 24 de setembre. Festa que joestic en terres llunyanes i cada any sento nostàlgia al no poder-ne gaudir de tot. I com que també celebrop el dia del meu Sant, per aquestes dates els records de temps passats brollen galopants dintre del cor.

Per la diada de la Mercè ens reuníem tota la família. La meva mare preparava un dinar espectacular, no hi faltava res. Érem feliços de retrobar-nos tots junts. A la tarda sortia amb els meus amics, recorriem la ciutat. Tots estàvem alegres, joiosos i gaudíem de tota la festa. Són temps que ja no tornaran...

Ara, surto a la meva terrassa i els records, sense jo voler-ho, reviuendintre meu. La tristesa i unes indiscretes llàgrimes, renten suaument la meva cara. A poc a poc aixeco la mirada. Contemplo un avet gegantí que tinc al meu davant i la font de la placeta trenca el silenci amb el seu sorollet d'aigua enlairant-se i baixant fins retrobar el llac que rodeja la font. Mes enllà el riu amb les seves cristallines aigües, corre eixerit. Al fons el castell arrogant contempla el poble. Al cim un sagrat cor, sembla talment que ens protegeix... La llàgrimes deixen de rentar-me la cara. Què mes vull!

Sí. Estic lluny, més aquí també soc feliç. Tinc la meva filla, les meves netes, la gosseta Kira, el gat Tito, la gateta Miru....

Us deixo, la filla crida, mare vine a dinar. Ho sento. El Planeta és de tots... m'he deixat portar pels records.

(escrit el setembre de 2015)

Imatge: La Mercè, Plaça Espanya, Barcelona 2008. Imatge de Feradz a [wikimedia commons](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:La_Mercè,_Plaça_Espanya,_Barcelona_2008.jpg)

Aquest article s'ha vist 26 vegades.

Mercè Cardona

<http://www.paginesviscudes.com/festes-de-la-merce>

Els garrofers del meu barri

Miquel Pubill

22-09-2016

Vaig néixer al barri barceloní de Sant Gervasi de Cassoles, fa molts anys era una mica poble. Tothom sortia a prendre la fresca al carrer quan feia calor. A prop de casa, hi havia una part amb molts garrofers i matolls que ningú no tallava. Quan plovia s'omplia de gent agafant cargols. Amb el meu germà i dos cosins, en fèiem un cubell ben ple, n'hi havia per tothom. També agafàvem garrofes fins omplir-ne un sac . N'hi havia de molt dolces, però com que no érem cavalls, agafàvem uns empatxos que feien anar de bòlit a les nostres mares.



Vaig néixer al barri barceloní de Sant Gervasi de Cassoles, fa molts anys era una mica poble. Tothom sortia a prendre la fresca al carrer quan feia calor. A prop de casa, hi havia una part amb molts garrofers i matolls que ningú no tallava, un lloc idoni per a les parelles que volien fer un "pecat" al capvespre.

Quan plovia i després sortia el sol, aquell terreny una mica solitari, s'omplia de gent agafant cargols. Amb el meu germà i dos cosins, en fèiem un cubell ben ple, n'hi havia per tothom. També agafàvem garrofes fins omplir-ne un sac . N'hi havia de molt dolces, però com que no érem cavalls, agafàvem uns empatxos que feien anar de bòlit a les nostres mares.

Han passat molts anys, i molt ràpid aquella zona es va anar modernitzant; carrers amples, avingudes, grans edificis i molt trànsit de vehicles.

Ara visc a un altre indret de Barcelona, però quan passo per aquells carrers, amb un trànsit que no para, costa d'entendre que en aquell lloc, hi hagués pogut haver garrofers i vegetació... Tanco els ulls i per un moment, puc veure els garrofers i sentir la cridòria que fèiem amb el meu germà i els cosins. Han passat anys. Molts.

Garrofes. Imatge del lloc web [El Jardí de les espècies](#).

Aquest article s'ha vist 43 vegades.

Miquel Pubill

<http://www.paginesviscudes.com/els-garrofers-sant-gervasi>

Cases mig ensorrades

Miquel Pubill
09-10-2016

Anant d'excursió, es veuen cases mig ensorrades. Se'n veuen de tan velles que segur ja fa molts anys va caure el sostre ; les finestres sense cap vidre i la resta de la casa envaïda pels ocells. Els descendents dels qui hi van viure i , potser mai no sabran els afanys dels seus avant-passats per fer-ne una llar acollidora, ni els plans, projectes i petons d'aquells que en van gaudir amb il·lusió. Penso que aquelles cases mig ensorrades, són l'empremta que van deixant els que han fet el seu recorregut per la nostra terra.



Quan anem d'excursió amb el Casal del barri, m'agrada gaudir del viatge durant el recorregut, però hi ha un fet que sempre em desperta interès: són les cases mig ensorrades que es van veient en segons quins indrets, se'n veuen de tan velles que segur ja fa molts anys va caure el sostre en bona part; les finestres sense cap vidre i la resta de la casa envaïda pels ocells que busquen un bon lloc per fer-hi el niu.

Quan contemplo el que queda d'aquestes cases, penso en els descendents de qui les va gaudir amb tota il·lusió. Potser mai no sabran els afanys dels seus avant-passats en fer-ne una llar acollidora; com deuriem planejar on era millor fer el menjador, els dormitoris per ells i els qui vindrien... Una eixida amb balancí per prendre la fresca al capvespre, amb converses de projectes, petons mirant les estrelles amb les mans agafades...

Ja no queda quasi res d'aquelles cases, potser ja ningú ho deu recordar. Jo, sempre ho tinc molt present; aquelles cases mig ensorrades, són l'empremta que van deixant els que han fet el seu recorregut per la nostra terra.

Aquest article s'ha vist 36 vegades.

Miquel Pubill
<http://www.paginesviscudes.com/cases-ensorrades>

Les pors d'un nen

Joan Serrat Montfort

10-10-2016

De nen anava els estius al poble amb l'àvia. La casa era gran i antiga. Mobles antics, retrats d'avantpassats, Mares de Déu, llibres vells, creaven un ambient que impressionava. El pitjor era una calavera humana que deuria ser material de metge. Recordo les pors que havia passat dormint arraulit en un llit molt antic i molt alt en una cambra amb cortines i recambra, on a sota l'estora hi havia una trapa de fusta que aixecant-la, descobria un amagatall no gaire tranquil·litzador. I en el silenci profund de la nit, es percebien tota mena de sorolls... Però no ho vaig explicar mai. Tenir por era de nenes; així ens educaven en aquell temps

De petit vaig viure a Barcelona els bombardeigs de la Guerra Civil. Tenia 5 anys aquella tardor del 1938, quan van ser més forts. Però no recordo que passés por, era massa petit per ser conscient del perill que corria, tenia sempre al costat els pares que dissimulaven la seva por davant meu i vaig tenir la sort de no presenciar cap desgràcia.

En canvi sí que recordo haver passat por quan ja més grandet, als 7, 8, 9... anys, anava els estius amb l'àvia a Els Prats de Rei, un poblet de l'Alta Anoia. La casa era molt gran i antiga. En deien cal Metge Vell perquè en el segle XIX hi havien viscut tres generacions de metges: el meu besavi, el rebesavi i el sogre del rebesavi. Mobles antics, molts quadres amb retrats dels avantpassats, una vitrina de vidre i fusta negra amb una imatge de la Mare de Déu coberta amb vestits de seda... creaven un ambient que impressionava.

El que més m'impressionava era en al segon pis, en un recinte sempre tancat, una mena de traster sota les teules. Allà entre mobles i estris vells coberts de pols centenària hi havia una petita llibreria amb llibres molt antics amb cobertes de pell, alguns escrits en llatí, procedents de les carreres de metge i capellà dels avantpassats. I en aquella llibreria hi havia també un dels focus de les meves pors: una calavera humana dins d'una capsa de cartró sense tapa. Deuria ser material d'estudi d'algun avantpassat metge. El crani estava serrat i es podia obrir per veure'n l'interior.

Recordo l'ensurt que un dia vaig tenir en aquell antre de la calavera. Era una nit de llamps i trons i forta pluja. Se n'havia anat la llum com passava sempre en les tempestes. L'àvia hi volgué pujar per recollir l'aigua de les goteres del teulat. Hi entrarem amb una espelma encesa sentint sobre nostre l'espetec de la pluja contra les teules i el fort ressò dels trons. Jo, que aguantava l'espelma mentre l'àvia posava galledes i cubells, procurava no acostar-me al lloc on hi havia la calavera i no mirar-la. Però la llum espectral dels llamps filtrant-se entre les teules es reflectia de tant en tant en la blancor del crani. Entre tro i tro vaig sentir un sorollet que venia d'allà i vaig mirar. Quin horror: la calavera es movia, el crani s'estava obrint... Vaig quedar glaçat, no sé com no em va caure l'espelma i quan anava a cridar va sortir un ratolí de l'interior del crani i es va escapar corrent.



En aquella casa tan gran les nits em feien una mica de por. Dormia en una habitació que, com totes les antigues, tenia cambra i recambra. El llit estava a la cambra, que es podia tancar amb cortines separant-la de la recambra, una sala més gran amb una calaixera, un armari, un tresillo, un escriptori, una llibreria i quadres a la paret. El llit era molt antic i molt alt, no t'hi podies deixar caure sinó que t'hi havies d'enfilar. La capçalera era una fusta alta pintada, una mena de retaule, amb angelets daurats.

Al costat del llit, amagada sota l'estora, hi havia una trapa de fusta que, aixecant-la, descobria un amagatall, una mena de “zulo” molt estret, un recinte secret entre dues habitacions del pis de sota, que els avantpassats deuria haver construït per amagar-hi objectes de valor en temps de guerra i de saqueigs. Es comprèn que per a un nen dormir al costat d'aquell misteriós amagatall no era gaire tranquil·litzador. A la nit imaginava que es podria obrir la trapa i sortir-ne sers misteriosos, cap de bo.

I a les cases molt velles si perceben sorolls. En el silenci profund de la nit d'un poble sentia els petits espetecs dels mobles que es corcaven i, sobre el sostre, el “rac, rac” dels conills de les gàbies que s'esqueien sobre meu a les golfes, o potser de les rates.

De vegades sentia un “pam, pam” de la mula d'una casa del costat que picava a terra amb la pota. Però la meua interpretació dels sorolls no sempre era tan senzilla. Si el soroll procedia de darrera imaginava que el feia la calavera. Si venia de terra era que s'estava obrint la trapa del “zulo”. A més a més pensava en tots els avantpassats dels quadres, desconeguts per mi, que havien dormit en aquell llit i potser hi havien mort i que podrien presentar-se a la nit per recordar-ho... Total que em quedava arraulit al llit amb el cap tapat per no veure cap aparició. Per sort m'adormia aviat.

Una nit em va despertar una cosa molt estranya. Vaig sentir del carrer la veu d'un home que al passar davant de casa va cridar molt fort: “Vaig al molí, vaig al molí”. Em va estranyar que anés al molí a aquella hora però em vaig tornar a dormir. L'endemà vaig saber la notícia: un home del poble s'havia suïcidat aquella nit tirant-se a la bassa de la Resclosa. Ho vaig entendre de seguida. Era la veu que havia sentit a la nit i no deia “vaig al molí” sinó “vaig a morir...”. Em va agafar molta por. Potser era jo l'única persona que el va sentir i no vaig fer res per impedir-ho... Déu meu, que no se'm presenti a la nit !

Evidentment les pors van anar desapareixent a mesura que em feia gran.

Ara penso que aquelles pors no les vaig poder explicar a ningú. Jo era un nen i tenir por era de nenes. Els nens no

ploren ni tenen por. Així ens educaven en aquell temps. És ben cert que el món millora.

Aquest article s'ha vist 86 vegades.

Joan Serrat Montfort

<http://www.paginesviscudes.com/la-por-de-nen>

Llibres "sota taulell"

Miquel Pubill

03-11-2016

Quan s'inauguri el Mercat de Sant Antoni, seria un detall que hi hagués un petit record per a tots els llibreters del diumenge al matí, en particular per als aquells que venien o manllevaven llibres "sota taulell". Gràcies a ells, molta gent per aquella època varem poder llegir llibres no censurats, especialment literatura catalana. S'ho mereixen.



Quan s'inauguri el renovat mercat barcelonès de Sant Antoni, seria un detall que hi hagués un petit record per a tots els llibreters que hi han tingut presència als voltants del mercat cada diumenge al matí: en particular els que per un preu a l'abast de tothom, venien o manllevaven **llibres "sota taulell"**.

Gràcies a ells, molta gent per aquella època varem poder llegir llibres no censurats, especialment literatura catalana. Per això, sempre estaré agraït a tots aquells llibreters que se la jugaven tenint llibres no censurats a "sota taulell" i en especial, al meu amic Francesc que per una greu malaltia, no va poder arribar a vendre llibres a "sobre" el taulell.

No sé si tindran un record al renovat mercat, però que se'l mereixen, és ben cert. Moltes gràcies a tots, els qui ja ni hi són, els que cada diumenge segueixin i els qui hi aniran venint.

Imatge de Valugi, Amadalvarez a [Wikimedia Commons](#)

Aquest article s'ha vist 34 vegades.

Miquel Pubill

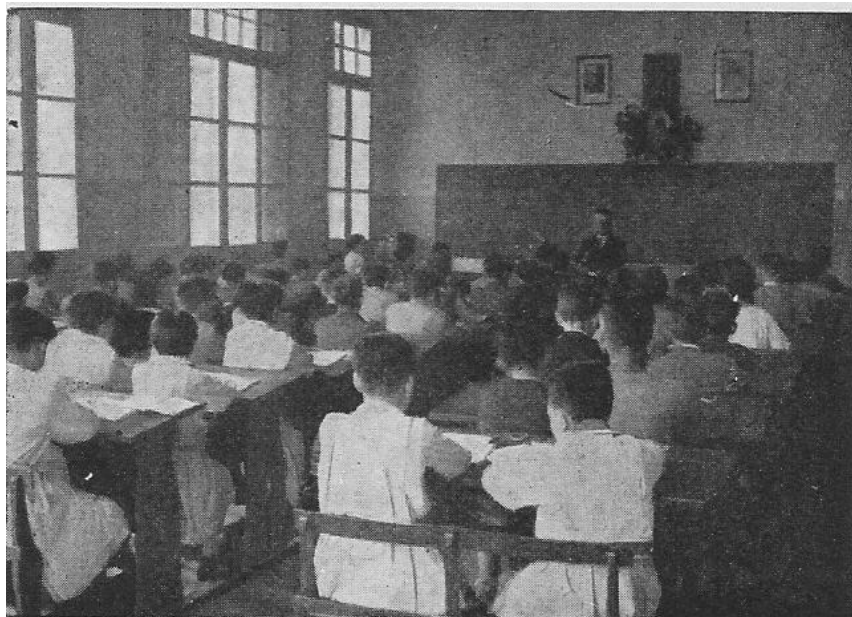
<http://www.paginesviscudes.com/llibre-vell-mercant-sant-antoni>

El meu amic Villar

Joan Serrat Montfort

28-11-2016

Teníem 12 anys, trèiem bones notes, érem prim i baixets i els mestres sovint ens confonien. Ens agradava jugar a “carreres” sobre un paper quadriculat, a vegades d’amagatotis durant la classe. Sortíem junts del col·legi i l’acompanyava a casa. Un dia, la seva mare, em va oferir pa amb xocolata, un berenar molt valuós en aquell temps de postguerra. A mig curs va estar dos o tres dies sense venir a classe. El mestre ens va explicar se li havia mort el pare. Jo no sabia que dir-li. “vols jugar a carreres?” A les vacances vaig anar com cada any al poble i el setembre el meu amic no hi era.



Tant de temps que ha passat i encara el recordo. Deuria ser l’any 1945 quan ens vam conèixer. A la classe ens van posar junts, al mateix pupitre i ens vam fer molt amics. Teníem 12 anys i fèiem el 2on curs d’aquell batxillerat antic de 7 anys.

Ell es deia Luís, però en aquell temps a la classe els mestres ens anomenaven sempre pel cognom i els alumnes l’apreníem. El meu amic era “el Villar”.

Els dos trèiem bones notes, érem prim i baixets i es veu que ens assemblàvem de cara perquè els mestres sovint ens confonien i a nosaltres això ens feia molta gràcia.

Recordo que parlàvem molt –a classe de vegades ens renyaven- i que li vaig deixar algun llibre de Jules Verne. Però el que ens agradava més era jugar a “carreres” o “Peña Rhin” els dies que per la pluja no es podia anar al pati i també de vegades d’amagatotis durant la classe. Sobre un paper quadriculat dibuixàvem una pista ben tortuosa i després, seguint unes regles de joc, cadascú anava dibuixant la seva trajectòria dins la pista. Et podies “despistar” si corries massa i no agafaves bé la corba.

El col·legi nostre era a Barcelona, a la Ronda Sant Pau. El meu amic vivia en un carrer estret del Raval, el carrer Amàlia (ara se'n diu Reina Amàlia), prop d'on ara hi ha la plaça Folch i Torres, que aleshores no era cap plaça sinó un gran solar ple de runes, les restes abandonades d'una antiga presó que durant la República havien ensorrat.

Sortíem junts del col·legi i desviant-me del meu trajecte l’acompanyava fins a casa seva. Però moltes vegades ens

quedàvem una estona a jugar a les runes de la presó. Era potser la il·lusió de trepitjar terra, rocs i herba, cosa difícil de fer en el barri on vivíem. Hi havíem buscat minerals però recordo també el petard explotat dins d'una ampolla que es va trencar i per sort no ens vam fer mal.

Un dia em va fer pujar a casa seva. Era una escala molt estreta i fosca. Al pis, molt petit, hi havia la seva germaneta que, potser gelosa de que parlés amb mi, el cridava dient-li “tete, tete”... La seva mare, una senyora molt prima, em va oferir berenar: una mica de pa amb xocolata. Ara penso que aquell trosset de pa era molt valuós en aquell temps de misèria de la postguerra. El pa era molt escàs, solament hi havia el de racionament: una petita barreta per persona i dia.

Cap a mig curs va estar dos o tres dies sense venir a classe. El mestre ens va explicar que al Villar se li havia mort el pare.

Quan va tornar anava tot vestit de negre. Va seure al meu costat però jo no sabia que dir-li. A l'hora de l'esbarjo plovia i solament vaig saber dir-li: “vols jugar a carreres?”. La resta de curs el notava canviat: molt més callat, amb poques ganes de jugar i amb molta tos.

A les vacances vaig anar com cada any al poble a passar l'estiu amb l'àvia. Quan al setembre vaig tornar a classe el meu amic no hi era. A la sortida vaig preguntar per ell al mestre. Em va dir: “No ho sabies? Aquest estiu es va morir. Pobre noi, ha mort com son pare, de tuberculosi. S'ho deuria encomanar”.

Vaig anar fins davant de casa seva. Vaig entrar a l'escala estreta i fosca però no em vaig atrevir a pujar. Hi serien la mare i la germaneta? Què els hi podria dir? Vaig sentir una cosa estranya per dintre, com un enyorament, unes ganes de plorar... però no vaig poder plorar.

Aquest article s'ha vist 92 vegades.

Joan Serrat Montfort

<http://www.paginesviscudes.com/el-meu-amic-villar>

El meu estel...

Miquel Pubill

12-11-2016

Vaig enfil·lar-me on hi havien els dipòsits d'aigua i d'aquell lloc ben alt, l'estel es va enlairar al moment. La lògica de la meva mare es va fer realitat i com més cordill donava, l'estel més estirava. La por em va envair i va fer que el deixés anar. La "boja" va sortir en veure l'estel enrotllat al parallamps. Va mirar cap on jo era, ben espantat, va aplaudir i em va enviar un petó. No se'm va ocórrer altra cosa que tornar-li el petó. Mai més no vaig voler que ningú l'anomenés la "boja". Un dia la gent deia que s'havia tirat del terrat .

Un dia de fa molts anys, el meu oncle em va regalar un estel molt gran, amb forces metres de corda perquè s'enlairés ben amunt. La meva mare, en veure'l, va reaccionar com cal. L'estel era més gran que jo i ella tenia por que se m'emportés com un ocell; el meu pare, seria l'encarregat de fer-lo volar des del terrat.

Però com que jo tenia deu anys, vaig fer el que no calia i d'amagat, vaig pujar al terrat. Per tal que cap veí tafaner no em veiés, vaig enfil·lar-me damunt el quartet on hi havien els dipòsits d'aigua i d'aquell lloc ben alt, l'estel es va enlairar al moment. La lògica de la meva mare es va fer realitat, doncs com més cordill donava, l'estel més estirava. La por em va envair i va fer que deixés anar l'anella amb el cordill.

L'estel, va volar fins quedar entortolligat al parallamps de la torre de casa la "boja". Era una torre antiga i en deien casa la "boja" perquè la pobra dona no va suportar perdre el pare i el marit durant el bombardeig dels avions italians a les ordres del franquisme.

La "boja", va sortir en veure l'estel enrotllat al parallamps. Va mirar cap on jo era, ben espantat, va aplaudir i em va enviar un petó. No se'm va ocórrer altra cosa que tornar-li el petó.

Vivia amb una noia que la cuidava i ningú més. Mai no va deslligar l'estel d'on havia quedat. Jo pujava al terrat a veure si encara hi era i no entenia com ella sempre sortia fent-me senyals i dient que volia volar amb mi dalt l'estel: m'enviava petons i jo els tornava.

La meva mare, estava tant contenta que s'hagués perdut l'estel, que no s'adonava que jo pujava molts cops al terrat a veure la "dona", doncs mai més no vaig voler que ningú l'anomenés la "boja".

Un dia, hi havia molt moviment al carrer de més amunt, amb ambulàncies i policia ; la gent deia que la "boja" s'havia tirat del terrat al carrer.

Vaig pujar al terrat. L'estel encara hi era i va passar molt temps lligat al parallamps fins que la pluja i el vent se'l van endur.

Ella, volia volar amb mi, però ho va fer sola...

Aquest article s'ha vist 75 vegades.

Miquel Pubill

<http://www.paginesviscudes.com/el-meu-estel>

Ella, era una noia.

Miquel Pubill

06-12-2016

Jo feia tot el possible per veure-la; ella ni se n'adonava... Ella era una noia i jo un nen que anava a l'escola i no sé perquè no em donava per vençut... Ni quan va començar anar del bracet amb el seu xicot. Potser jo feia cara de pomes agres, però ningú no se n'adonava, jo era un nen. Vaig seguir sent un nen quan la vaig veure sortir de casa seva somrient i vestida de blanc. Vaig seguir sent un nen quan vaig veure-la radiant amb la panxa molt grossa...

Ja fa molts anys d'aquest record...



Jo feia tot el possible per veure-la; ella ni se n'adonava... Ella era una noia i jo un nen que anava a l'escola. Vivíem al mateix carrer i cada dia em calia fer correctament el nus de l'espardenya al graó d'entrada a casa seva, per si en aquell moment sortís.

Em sabia de memòria els preus dels cistells de la botiga del Costa on ella vivia. Lògicament, quan ella passava no feia cas dels cistells, ni de com jo la mirava.

Molts cops em deia a mi mateix que feia el ximplet, doncs ella era una noia i jo un nen que anava a l'escola i no sé perquè no em donava per vençut... Ni quan va començar anar del bracet amb el seu xicot. Potser jo feia cara de pomes agres, però ningú no se n'adonava, jo era un nen.

Vaig seguir sent un nen quan la vaig veure sortir de casa seva somrient i vestida de blanc. Vaig seguir sent un nen quan vaig veure-la radiant amb la panxa molt grossa... i ja no la vaig veure mai més, perquè ella, no va seguir...

Un dia, davant de casa seva, tothom duia dol i plorava... La van posar en una caixa negra dins un carruatge negre, estirat per cavalls també negres que la duien camí de Sinera, com diria Salvador Espriu... I, com diria Joan Oliver (Pere Quart), ella va tenir un poc de vida, un poc d'amor, un xic de fill i un xic de no sé què d'un nen que anava a l'escola i, quan ella ja era una dona se'n va anar...

Jo era un xic xicot i un tros de trist i ella, no em va conèixer, ni un xic...

Aquest article s'ha vist 50 vegades.

Miquel Pubill

<http://www.paginesviscudes.com/nen-escola-noia>

Recull de pàgines viscudes de l'any 2016

Sota la capçalera de “Pàgines viscudes” hi ha una iniciativa digital sense cap afany de lucre, que vol sumar-se a la veu dels més grans a l’espai web del nostre país. Som un petit grup de gent que ens hem proposat omplir la xarxa d’històries viscudes fa una bona colla d’anys. Pensem que el coneixement col·lectiu es construeix des del bagatge individual i creiem que el comentari o l’anècdota més senzilla viscuda per una persona, pot ser enriquidora per una altra que li ve al darrera. Els creadors i administradors d’aquest blog som, senzillament, uns entusiastes de la veu de l’experiència i volem que els relats personals dels més grans de casa nostra, siguin vistos i comentats per molta gent de llocs i edats diferents. Creiem en l’envelliment actiu i volem estendre al sol, la saviesa endormiscada als sofàs de les nostres llars.
